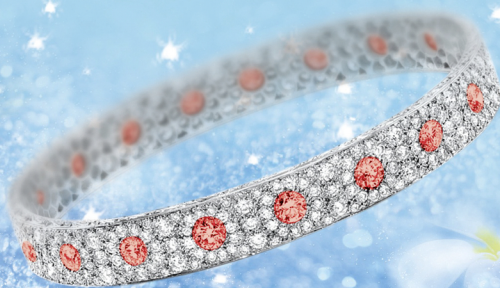

แผนลับพิทักษ์ ดวงดาว

รอยพระจันทร์

★ แผนลับ★ พิชัย ดวงดาว

รอยพระจันทร์

แผนลับพิทักษ์ดวงดาว

โดย รอยพระจันทร์

ราคา 320 บาท

ลำดับที่ 233

ISBN 978-616-00-1564-1

พิมพ์ครั้งแรก : สิงหาคม 2557

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการบันเทิงคดี : อุมพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : ธนตรา ทิพนกน พิสูจน์อักษร : ปฏิภาณ หอนรงค์ศิริ

ออกแบบปก : วะชิ จัดรูปเล่ม : สุพิน มาลัยทอง

พิมพ์ที่ : บริษัทพิมพ์ดี จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภคชญา โลกิตสถาพร

บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวนิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธัญภัทร พองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย

ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : สันฐ์ พรสวรรค์โรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

พิมพ์ด้วย
กระดาษกอนอบสายตากรีนรีด
www.greenread.com

บทนำ

“วัดบิ๊ม! พี่ธน์น่ารัก น้องดาน่าเลิฟ...น่ารัก น่าเลิฟ คู่กันๆ...
ใครรักพี่ธน์ (หนูค่ะ) ใครรักน้องดา (หนูค่ะ) มาเชียร์ดีดีซิ่ง ดีดีซิ่งด้วยกัน...
วัดบิ๊ม! เอ้า พี่ธน์น่ารัก น้องดาน่าเลิฟ...”

เสียงเพลงเชียร์ระทึกใจ ยังคงดังกระหึ่มมาจากบรรดาแฟนคลับ
อย่างสนุกสนาน แผ่นป้ายไฟกะพริบถูกยกโชว์ โบกไปมาเหนือศีรษะ เพื่อ
เตรียมต้อนรับคู่พระนางขวัญใจมหาชนที่กำลังก้าวเข้ามาอีกไม่กี่นาที
ข้างหน้า

“นั่นพี่ธน์กับน้องดาออกมาแล้ว...มาแล้วๆ กร๊าดๆๆ น่ารักที่สุดขวัญใจ
ของพวกเรา” คุณป้าวัยห้าสิบเศษสวมกางเกงขายาวสีแดงสด ตัดกับเสื้อยืด
สีเขียวซึ่งเป็นสีโปรดของศิลปินสุดที่รัก ถึงกับดมยาไปกรี๊ดร้องไปอย่าง
ไม่เกรงใจอายุ เมื่อเห็นทีเด็ดพระเอกลูกเสี้ยวเกาหลีสุดฮอตเดินเข้ามายัง
อาคารผู้โดยสารขาเข้า เคียงคู่รัญชิดนางเอกสาวแสนสวยที่ตกเป็นคู่ขวัญ
(คู่จิ้น) ในเวลานี้

ร่างสูงเพรียวกวาดตามองไปโดยรอบ ขณะก้าวตามหลังคู่พระนาง
สุดฮอตออกมาจากอาคารผู้โดยสารขาเข้าระหว่างประเทศ มีอบางตั้ง
แว่นตาสีชาขนาดใหญ่ขึ้นไปคาดไว้บนศีรษะ เผยให้เห็นดวงตากลมโต
ที่ตกแต่งไว้อย่างโฉบเฉี่ยวรับปลายทางมุกคมสัน เมื่อเห็นว่าบรรดาแฟนคลับ

ของธิดาและรัชชิตายังคงน่ารักไม่เปลี่ยนแปลง ริมฝีปากบางเอบอมน้ำชมพู
กลีบกุหลาบก็ค่อยๆ แอ้มยิ้มออกมา

“พวกบ้าดาราแห่กันมาอีกแล้ว”

เสียงเบื้องหน้าที่ลอยมาจากด้านหลัง เรียกให้คนที่ยืนอยู่ก่อนหน้า
ไปมองอย่างตำหนิ แต่นอกจากคนพูดจะไม่มีแววสลดแล้ว ยังเชิดหน้า
เดินผ่านไปราวกับคนที่ยืนอยู่ไม่มีตัวตน

“อย่าไปถือสาयरังเลยนะสตาร์ เขาก็เป็นของเขาแบบนั้น”

“อยากจะชินเหมือนกันค่ะพี่ตาต้า แต่ยังไม่ไหว”

นับดาวหรือดาราสาวสวยที่ใครๆ ต่างรู้จักในนาม ‘สตาร์’ ถอนหายใจ
อย่างเฮ้งๆ ก่อนจะหันมามิ้มให้ชนิตาผู้จัดการคิวของบริษัทที่เดินทางกลับ
มาจากเกาหลีพร้อมเธอ

“จ้ะอย่าเพิ่งมีเรื่องกันนะ ไว้ให้ถึงบริษัทก่อน พี่จะได้คอยนับคะแนน
ตอบให้”

คนถูกกระช้ำถึงกับหัวเราะอย่างอดไม่ได้ อันที่จริงเธอก็ใช้ว่าจะชอบ
ตอบโต้กับใคร แต่เป็นรู้งพรวเองต่างหากที่มักคอยหาเรื่องเปิดศึกขัดแย้ง
ขัดขานเธออยู่เสมอๆ ทั้งที่ก็อยู่ในต้นสังกัดเดียวกัน ทว่าขณะที่เดินคิดอะไร
เพลินๆ มือหนาอูมของชนิตาก็เอื้อมมาดึงแขนเธอไว้

“เอ๊ะ พี่ตาต้าทำไมหน้าซีดแบบนี้ เป็นอะไรี๊เปล่าคะ” นับดาวยกมือ
ขึ้นจับตัวอีกฝ่ายอย่างตกใจ เมื่อสังเกตเห็นใบหน้าสีขาวซีดราวกระดาษ!

“สตาร์...” ผู้จัดการสาวเอ่ยได้เพียงเท่านั้น ร่างท้วมก็กระตุกอย่างแรง
ก่อนจะล้มลงไป!

“พี่ตาต้าเป็นอะไร...เฮ้ย เลือด!” นับดาวอุทานขึ้นอย่างตกใจแทบ
สิ้นสติ เมื่อพบว่าฝ่ามือทั้งสองข้างของตนเองแดงฉานไปด้วยเลือดสดๆ
ของชนิตาที่หมดสิ้นลมหายใจอยู่ในอ้อมแขนเธอ!

“ช่วยด้วยพี่ตาต้าโดนยิง! ช่วยด้วย” หญิงสาวตะโกนร้องอย่าง
เสียงขวัญ ทว่าในจังหวะนั้นเอง

ร่างเธอก็สะดุ้งเฮือก! รู้สึกชาวาบบริเวณหัวไหล่ ภาพตรงหน้าดูเหมือนจะพร่าเลือน...เธอมองเห็นเลือดตัวเองค่อยๆ ไหลริน ก่อนที่ทุกอย่างจะดับสนิทลง!

หายใจไม่ออก เธอกำลังจะตาย...นี่กำลังฝันไปใช่ไหม?

หญิงสาวในชุดคนไข้ยกมือไขว่คว้าไปด้านหน้าอย่างทรมาน เปลือกตาที่ปิดสนิทเบิกกว้างขึ้นอย่างตกใจ เมื่อพบว่ามืออะไรบางอย่างกดทับใบหน้าเธอและทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนหายใจไม่ออก!

...ไม่! นี่ไม่ใช่ความฝัน แต่มีคนต้องการจะฆ่าเธอ!

แม้รู้สึกหวาดกลัว แต่นับดาวก็ลั่นใจกระแทกเข้าเข้าไปใส่ร่างที่คร่อมทับตัวเธอสุดแรงเกิด เป็นผลให้ปืนที่กำลังกดลงบนหมอนเพื่อเตรียมยิง ตกกระเด็นลงไปบนพื้น เมื่อเห็นชายชุดดำที่อำพรางหน้าไว้ด้วยผ้าสีเดียวกัน กุมกึ่งกลางลำตัวด้วยความเจ็บปวด ร่างบางก็รีบผวาลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว!

หนี! นั่นคือสิ่งที่หญิงสาวตระหนักชัด ร่างบางจึงรีบหมุนตัวเพื่อวิ่งไปยังประตู แต่เส้นผมเธอกลับถูกอีกฝ่ายดึงไว้ก่อนจะกระตุกอย่างแรง ไม่นานฝ่ามือหนาก็เปลี่ยนมาบีบรอบลำคอจนหายใจไม่ออก ไม่ว่าจะออกแรงทุบอย่างใดก็ไม่สามารถต้านทานเรียวแรงมัจจุราษที่บีบรัดลมหายใจเธอได้เลย!

...ช่วยด้วย พี่ฟ้า พี่ตะวันช่วยหนูดาวด้วย!...

ทว่าในนาทีแห่งชีวิตนั้นเอง จู่ๆ ร่างไร้เมฆดำตัวร้ายก็ถูกกระชากไปด้านหลังอย่างรวดเร็ว!

เมื่อรอดพ้นเงื้อมมือมัจจุราษมาได้ชนิดไม่รู้เนื้อรู้ตัว นับดาวก็กระแอมในลำคอแรงๆ ก่อนจะสูดอากาศจนเต็มปอด ร่างกายเธอเหนื่อยล้าลงเรื่อยๆ หญิงสาวบอกตัวเองว่าควรวิ่งหนีออกไปด้านนอก ทว่าเท้ากลับไม่มีแรง จึงทำได้เพียงตั้งสติมองภาพตรงหน้าด้วยหัวใจ

ลุ้นระทึก!

แล้วเธอก็พบว่าผู้ชายชุดดำอีกคนซึ่งรูปร่างสูงใหญ่กว่า กำลังต่อสู้กับไอ้โม่ดำคนแรกอย่างเอาเป็นเอาตาย ท่ามกลางแสงสลัวที่ไม่ค่อยสว่างนัก หญิงสาวคงไม่สามารถแยกออกได้ว่าใครเป็นใคร ถ้าผู้มาใหม่ไม่คลุมทับใบหน้าด้วยผ้าสีแดง!...

นาที่นี้ดูเหมือนโม่แดงจะเป็นต่อ แต่ก็ต้องตกใจเมื่อไอ้โม่ดำดึงมิดที่ซ่อนไว้จู่ๆแทงลงไปบนตัวคู่ต่อสู้อย่างรวดเร็ว แต่โชคดีที่อีกฝ่ายหลบทัน มิดจึงแฉลบเข้าเพียงข้างลำแขนเท่านั้น แต่ไอ้โม่ดำก็ดูจะไม่ยอมแพ้ ข้าหมัดลงมาอีกครั้งจนโม่แดงเซล้มลง ในจังหวะได้เปรียบนี้เอง ไอ้จอมวายร้ายรีบกำลงหยิบปืนสีเงินแวววาวที่ทำตกไว้ แต่โชคดีเหลือเกินที่ชายโม่แดงคว้าตัดหน้าไปถือไว้ทัน เมื่อเห็นว่าอย่างไรก็เสียเปรียบ ไอ้โม่ดำจึงรีบเบี่ยงตัวหนีไปทางประตูระเบียงหลังห้องอย่างรวดเร็ว!

หัวใจนับดาวเต้นระรัวจนกายสั่นสะท้าน ตอนนั้นแม้คนที่พยายามเอาชีวิตรอดจะหนีไปแล้ว แต่เธอก็ยังไม่รู้เลยว่าชายที่เข้ามาช่วยคือใคร มาด้วยจุดประสงค์อันใด และที่สำคัญเธอไม่อาจมั่นใจได้ว่าสุดท้ายแล้วเขาจะไม่ทำร้ายเธอ!

เมื่อชายโม่แดงเดินตรงเข้ามาหา นับดาวก็ถอยเท้าด้วยความตระหนก ทันทีที่มือหนายื่นมาตรงหน้า ดวงตาหญิงสาวก็ปิดแน่น ตัวสั่นจั่นกด้วยความหวาดกลัว แต่แล้วในที่สุดมือเขาก็เอื้อมผ่านร่างเธอไปยังกริ่งเรียกพยาบาลด้านหลัง

ครั้นส่งสัญญาณให้เจ้าหน้าที่ภายนอกมารับรู้เรียบร้อยแล้ว ร่างสูงใหญ่ก็หมุนตัวกลับ ทว่ายังไม่ทันได้ตามไอ้โม่ดำไปอย่างที่ใจคิด แขนของเขาก็ถูกรั้งไว้ เมื่อหันมองก็พบว่าหญิงสาวผู้เคราะห์ร้ายกำลังใช้ฝ่าฝืนเล็กๆ ผูกทับรอยแผลให้

นับดาวใช้ฝ่าฝืนสะอาดของตัวเองพันเพื่อซับเลือดให้อีกฝ่ายอย่างตั้งใจ จนกระทั่งเสร็จเรียบร้อยใบหน้าซีดเซียวก็งายขึ้น แล้วพบว่าดวงตา

สีน้ำตาลเข้มจ้องมองเธออยู่ เพราะรู้สึกว่าเขาไม่ใช่คนร้าย อีกทั้งยังเป็นคนที่ช่วยชีวิต...หญิงสาวจึงไม่ลังเลที่จะส่งยิ้มไปให้...รอยยิ้มอันสว่างใสดุจแสงดาวยามค่ำคืน...

ชายที่ยังอำพรางใบหน้าด้วยผ้าสีแดงนึ่งไปเล็กน้อย ก่อนหมุนตัววิ่งไปด้านหลังห้องแล้วหายตามไอ้โม่งดำไปอย่างรวดเร็ว!

เมื่อภายในห้องสงบลงอีกครั้ง นับดาวก็ทรุดนั่งบนเตียงอย่างหมดแรง ทำไมต้องมีคนอยากให้เธอตาย!

เหตุการณ์เลวร้ายที่สนามบินย้อนมาให้นึกถึงอีกครั้ง ตอนนั้นโชคดีที่ตีตโปเตเข้ามาหา ทำให้ร่างเธอรอดพ้นกระสุนอีกนัดไปอย่างเฉียดฉิว แต่โชคร้ายที่กระสุนนัดนั้นพลาดไปโดนต้นแขนพระเอกหนุ่มจนล้มลงไปอีกคน

อะไรบางอย่างวูบไหวแถวๆ หางตา เมื่อตั้งใจมองจึงเห็นว่าเป็นสายสร้อย หญิงสาวจึงเก็บขึ้นมาดูอย่างสนใจ แล้วก็พบว่ามันมีจี้หินรูปวงกลมขนาดเท่าเหรียญบาทห้อยติดมาด้วย นับดาวพยายามเพ่งพินิจลวดลายที่สลักไว้ด้านหลัง ทว่าในนาทีนั้นเองประตูหน้าห้องก็เปิดกว้างขึ้นพร้อมร่างของใครหลายคนก้าวเข้ามา!

“พี่ฟ้า! พี่ตะวัน!”

คนเจ็บเรียกชื่อพี่ชายและพี่สาวอย่างดีใจ ร่างบางรีบโผล่เข้ากอดคนทั้งสองด้วยความหวาดกลัวที่ยังท่วมท้นในหัวใจ

1

คำขอร้องจากพี่สาวจอมดราม่า

ภาพในจอมอนิเตอร์ขนาดใหญ่ เผยให้เห็นหญิงสาวร่างท้วม ้วยสามสิบเศษกับหลากหลายอิริยาบถ ที่แสดงให้เห็นเธอรู้จักบุคคลมากมาย ไม่ว่าจะเป็นศิลปินดารา เหล่าไฮโซไฮโซที่มีชื่อเสียงในวงสังคม ภาพในจอยังคงเปลี่ยนไปเรื่อยๆ กระทั่งมาจบลงตรงเหตุการณ์การลอบยิงอย่างอุกอาจในสนามบินที่แวดล้อมด้วยผู้คนมากมาย จนกลายเป็นประเด็นร้อนที่ตกอยู่ในความสนใจของประชาชนทั้งประเทศขณะนี้

“ชนิตา หรือเจ็ตต้า ผู้จัดการคิวงานศิลป์ของบริษัทที่เคแอล เอนเตอร์เทนเมนต์ แท้จริงแล้วตลอดระยะเวลาสองปีที่ผ่านมา เธอเป็นหนึ่งในสายข่าวของหน่วยสืบสวนคดีพิเศษ คอยรายงานความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับบุคคลบันเทิง ที่มีแนวโน้มว่าจะเกี่ยวข้องกับการลักลอบค้า ยาเสพติด ซึ่งที่ผ่านมาทางเราสามารถวางแผนจับกุมได้หลายครั้ง หลายครา แต่จนแล้วจนรอดก็ยังไม่สามารถหาหลักฐานที่จะสาวไปถึงหัวหน้าใหญ่ตัวการมลิตยานรกได้สำเร็จเสียที

จนกระทั่งก่อนหน้าที่ชนิตาจะเดินทางกลับจากเกาหลีหนึ่งวัน เธอได้ติดต่อมาว่าต้องการส่งมอบเมโมรีการ์ดที่รวบรวมรายชื่อและหลักฐานต่างๆ ซึ่งสามารถเอาผิดตัวการใหญ่และผู้เกี่ยวข้องทุกคนได้อย่างไม่มีทาง ดิ้นหลุด แต่แล้วอย่างที่เรา รู้กัน โชคร้ายเหลือเกินที่ชนิตาถูกลอบยิง

ถึงแก่ชีวิตซะก่อน และเมโมรีที่รวบรวมข้อมูลผู้ค้ายา ก็สูญหายไปพร้อม การตายของเธอ แต่ถึงอย่างนั้นทางเราก็เชื่อว่าเมโมรีที่ว่ามันมีอยู่จริง และทางหน่วยสืบสวนคดีพิเศษจะเร่งตามหาให้เจอโดยเร็วที่สุด

เมื่อนึกถึงซินดา หญิงสาวอารมณ์ดีที่มักมีเสียงหัวเราะเป็นนิสัย ใบหน้าเข้มปกคลุมหนวดเคราของสาววัยรุ่นชนาธิปก็ยิ่งเคร่งเครียดขึ้น ในตอนนั้นเขายังจำได้ดีว่าน้ำเสียงเธอบอกถึงความหวาดกลัว ก่อน ตัดสายไปกะทันหัน และไม่ว่าจะติดต่อเธอไปทางอีเมล หรือโทรศัพท์ ก็ไม่มีการตอบรับกลับมา เห็นได้ชัดว่าผิวดังเกิดจากทุกครั้ง ทำให้เขา ตัดสินใจนำกำลังเจ้าหน้าที่นอกเครื่องแบบจำนวนหนึ่งไปดักรอจับตัวเธอ ที่สนามบิน

ทว่าหญิงสาวกลับโดนยิงเสียก่อน และที่น่าเจ็บใจก็คือนอกจาก เขาไม่สามารถช่วยเหลือได้ทันทั่วทั้งที่แล้ว ยังไม่อาจตามจับตัวการสังหาร มาลงโทษได้อีก เนื่องจากบริเวณที่คาดการณ์ว่าเป็นจุดที่คนร้ายลงมือ กล้องวงจรปิดในสนามบินไม่สามารถจับภาพผู้ต้องสงสัยไว้ได้ ทว่าการ ปฏิบัติงานอย่างเฉียบขาดและรัดกุม ทำให้สาววัยรุ่นหนุ่มเชื่อว่าคนที่ลงมือ ต้องเป็นนักฆ่ามืออาชีพซึ่งเตรียมการทุกอย่างเป็นอย่างดี เพราะฉะนั้น จึงเป็นไปได้ว่าสายของเขาถูกฆ่าปิดปาก!

ในขณะที่เสียงหัวเราะหยุดลง ภาพในจอก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็น ชายต่างชาติ ผมสีบลอนด์ทองรูปร่างบึกบึนเข้ามาแทนที่ แล้วเสียง สาววัยรุ่นหนุ่มผู้รับผิดชอบดูแลคดีนี้โดยตรงก็ดังขึ้นอีกครั้ง

“ชายคนนี้คือ ไรอัน คินเลอร์ นักธุรกิจที่รวยติดอันดับต้นๆ ของ สหรัฐอเมริกา แต่แท้จริงแล้วกิจการที่มีอยู่นั้นเพียงเพื่อต้องการฟอกเงิน มูลค่างานหาศาลที่ได้มาจากการค้ายาเสพติด แม้ทางเอฟบีไอจะรู้ แต่ก็ยัง ไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะจับกุมคินเลอร์ได้ และเมื่อหกเดือนก่อน ทาง หน่วยของเราได้รับการติดต่อขอความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่เอฟบีไอของ สหรัฐอเมริกา เนื่องจากระยะเวลาหลายเดือนที่ผ่านมา คินเลอร์เริ่ม

เข้าออกประเทศไทยบ่อยครั้งขึ้น สายข่าวของเอฟบีไอรายงานว่าคินเลอร์
ร่วมกับหัวหน้าใหญ่ตำรวจการค้ายาที่ทางเรากำลังสืบหา ผลิตยาเสพติด
ชนิดใหม่ขึ้นมา ซึ่งมีแนวโน้มว่ามันจะมีอนุภาพร้ายแรงกว่ายาแบบเดิมๆ
ที่ผ่านมามีหลายพันนัก แต่ยังไม่แน่ใจว่าจะออกมาในรูปแบบใดโดย
รายละเอียดทั้งหมดสามารถดูได้จากเอกสารในแฟ้มที่อยู่ในมือของ
ทุกท่านครับ”

เมื่ออธิบายทุกอย่างให้นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ที่มาเข้าร่วมรับฟังความ
คืบหน้าของคดีได้เข้าใจข้อเท็จจริงทั้งหมดเรียบร้อยแล้ว สารวัตรชนาธิป
ก็แนะนำผู้ร่วมทีม และแนวทางการปฏิบัติงานในลำดับขั้นตอนต่างๆ
ให้ได้รับรู้ สร้างความพอใจให้แก่ผู้บังคับบัญชาเป็นอย่างมาก

“ฝากด้วยนะสารวัตรชนาธิป ผมมั่นใจว่าทีมของคุณมีความ
สามารถ ยังไงก็รีบปิดคดีให้เร็วที่สุด เพราะการลอบยิงท่ามกลางสาธารณชน
ที่เกิดขึ้น มันกระทบถึงความมั่นคงของประเทศและตำรวจไทยอย่างเรา”

“ครับผู้กำกับ” เจ้าของชื่อรับคำ ก่อนจะตะเบะรับอย่างหนักแน่น
และยังคงทำเช่นนั้นจนกระทั่งผู้บังคับบัญชาออกจากห้องไปจนหมดสิ้น

“เฮ้อ! ไปกันหมดซะที เห็นบั้งระดับเทพแล้วฉีจะราด”

ร้อยตำรวจโทภิรณีถอนใจเฮือกใหญ่ ก่อนจะเอ่ยให้คนที่เหลืออยู่ในห้อง
ได้ยิน ซึ่งทั้งหมดก็เป็นเจ้าหน้าที่ในทีมสืบสวนที่สนิทสนมกันเป็นอย่างดี
จึงไม่ต้องระมัดระวังคำพูดเหมือนเช่นก่อนหน้านี้

“พูดยังกับว่าผู้บังคับบัญชาเป็นโกลั่ม ระวังเถอะจะถูกขังคุกซี่ไ้”
เสียงหัวเราะใหญ่ของร้อยตำรวจเอกเอกรัตน์แทรกขึ้นอย่างหยอกล้อตามนิสัย
ทำเอาคนฟังต้องหันมาค้อนให้อย่างอดไม่ได้

“พี่เอก สถานการณ์กำลังเครียด อย่ามอดลก น้องขอร้อง”

ชนาธิปส่ายหน้าให้การต่อปากต่อคนของผู้ใต้บังคับบัญชา ที่มัก
หยอกล้อกันจนเคยชิน แต่ที่ไม่อินก็คงเป็นชุดเครื่องแบบเต็มยศที่ใส่อยู่

ในตอนนี้นั้นเพราะโดยปกติแล้ว แทบไม่ได้ใส่ชุดสีกากีที่บ่งบอกให้ใครๆ รู้ว่าพวกเขาคือผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ เพราะเกรงว่าอาจมีผลกระทบต่อการแฝงตัวเข้าไปสืบคดี ตอนนี้มีคนภายนอกน้อยคนนักที่จะรู้ว่าพวกเขาเป็นตำรวจ

“พอๆ ทั้งสองคน เลิกประชุมแค่นี้ก่อน ไปหาข้าวหาปลากินกันให้เรียบร้อย แล้วไปเจอกันที่รังรักหมายเลขสี่สิบสี่”

รังรักหมายเลขสี่สิบสี่ เป็นโคดลับใช้เรียกฐานทัพนายกย้อม ที่มีอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เกี่ยวกับการสืบสวนคืออย่างครบครัน ตั้งอยู่บนชั้นสี่สิบสี่ซึ่งเป็นชั้นสูงสุดของคอนโดมิเนียมหุ่ยยานซานเมือง และสถานที่แห่งนี้มีพันตำรวจตรีธานีปเป็นหุ้นส่วนคนสำคัญ

ภายในห้องสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่ถูกสร้างไว้อย่างซับซ้อน มองเผินๆ จะเห็นว่ามันถูกออกแบบให้คล้ายบ้านสองชั้น โดยใช้บันไดเป็นตัวเชื่อมต่อ แต่ทว่าแท้จริงแล้วกลับมีประตูลับที่ต่อบันไดขึ้นไปอีกชั้น โดยคนภายนอกจะมองไม่ออกเลยว่าห้องนี้แท้จริงแล้วมีสามชั้น ทำให้มั่นใจได้ว่าเมื่อใดก็ตามที่มีคนลักลอบเข้ามา จะไม่มีทางเข้าสู่ห้องปฏิบัติการลับได้อย่างแน่นอน

ถึงเวลาตามที่สารวัตรหนุ่มนัดหมายไว้ ผู้ร่วมทีมกว่าสิบชีวิตก็มานั่งประจำที่ โดยมีหมวดภิธรณ์ทำหน้าที่สรุปข้อมูลเกี่ยวกับพยานให้บรรดาเจ้าหน้าที่ทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นเอกสาร...ลงพื้นที่ กระทั่งฝ่ายประสานงานในห้องลับ ได้เข้าใจถึงข้อมูลตรงกันอีกครั้ง

“พยานคนสำคัญของเราคือนางสาวนับดาว วิวรรณยะกุล หรือที่เรารู้จักกันในชื่อของสตาร์ ดารานางแบบชื่อดังในสังกัดบริษัทเคแอลเอนเตอร์เทนเมนต์ ตามข้อมูลที่ได้รับมาระบุชัดเจนว่า เธอสนิทสนมกับชนิตาค่อนข้างมาก นั่นเพราะชนิตาเคยเป็นเออาร์ของเธอมาก่อน... ก่อนที่จะก้าวขึ้นมาเป็นผู้จัดการดูแลคิวงานของศิลปินทุกคนในบริษัท

จนกระทั่งเสียชีวิต ที่สำคัญเธอถูกลอบยิงในคดีครั้งนี้ด้วย และถูกคนชุดดำ
ลอบทำร้ายถึงในโรงพยาบาล

“จากการให้ปากคำเจ้าหน้าที่ตำรวจ นับดาวให้การว่าไม่รู้เรื่อง
ส่วนตัวของชนิตา ทั้งยังยืนยันว่าไม่เคยมีศัตรูที่โหดมาก่อน จึงนึกไม่ออก
ว่าใครต้องการฆ่าเธอ ส่วนพยานคนอื่นที่น่าสนใจก็ยังมี รุ่งพราว ธิทัต
และรัญชิตา เพราะนอกจากอยู่ในเหตุการณ์วันนั้นด้วยแล้ว หลังจาก
เกิดเรื่อง ห้องของพวกเขามีร่องรอยการรื้อค้น แต่กลับไม่มีอะไรหายไป”

ดูเหมือนข้อมูลเกี่ยวกับพยานจะจบลงเพียงเท่านี้ เพราะรายละเอียด
ปลีกย่อยอื่นๆ หรือแม้กระทั่งสำนวนการให้ปากคำปรากฏชัดเจนอยู่
ในแฟ้มรายงานเรียบร้อยแล้ว

ชนาธิปมองภาพหญิงสาวผู้เป็นพยานคนสำคัญ ก่อนไล่สายตา
ไปยังสมาชิกทุกคนในห้อง

“ถ้าชนิตาถูกสังหารเพราะกำความลับของหัวหน้าใหญ่ในคดี
ค้ายาไว้จริงๆ ก็เป็นไปได้ว่า นับดาวอาจกุมความลับทั้งหมดนี้ไว้ด้วยอีกคน
ส่วนเหตุผลที่เธอไม่ยอมพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ อาจเป็นไปได้สามทางนั่นคือ
...หนึ่ง เธอกลัวเกินกว่าจะกล้าบอกสิ่งที่รู้มากับใคร...สอง เธออาจไม่รู้
ไม่เห็นจริงๆ เป็นไปได้ว่าชนิตาอาจฝากข้อมูลหรือกระทั่งमेโมรีการ์ดที่
พวกเรากำลังตามหาไว้กับเธอ โดยเธอไม่รู้ตัว และข้อสุดท้าย เธออาจ
เกี่ยวข้องกับคนร้าย โดยมีเรื่องการขัดผลประโยชน์ จนถูกพวกมันตามล่า
เอาชีวิตแบบนี่

“แต่ไม่ว่าจะด้วยอะไร ผู้หญิงคนนี้ถือว่าเป็นพยานคนสำคัญของ
พวกเรา เพราะฉะนั้นเธอจะเป็นอะไรไปไม่ได้ เพื่อให้มันใจว่าเธอจะปลอดภัย
ต้องมีคนเก่งฝีมือดีแฝงตัวเข้าไปอยู่ใกล้ชิดติดกับเธอ โดยทั้งเธอและผู้ร้าย
ที่หมายชีวิตจะต้องไม่ระแคะระคายเรื่องนี้”

ปกติชนาธิปจะพยายามเลี่ยงการเรียกยศนำหน้า จะมีบ้างก็ต่อเมื่อ
ต้องการออกคำสั่งอย่างเป็นทางการเป็นงาน นอกจากนี้ในเวลาทำงานทุกคน

ในที่มของเขาไมใส่เครื่องแบบแต่จะแต่งกายสุภาพ ที่ทำแบบนี้ก็เพื่อไม่ให้กระทบกระเทือนยามต้องปลอมตัวเข้าไปสืบคดีนั่นเอง

“เพราะฉะนั้นผมจะส่งพวกเราคณใดคนหนึ่ง เข้าไปรักษาความปลอดภัยและสืบหาความจริงจากผู้หญิงคนนี้ และคนคนนั้นต้องเป็นคนเก่ง ฝีมือดี มีไหวพริบ และที่สำคัญผมอยากให้เป็นผู้ชาย โดยจะเข้าไปทำหน้าที่เป็นเออาร์คอยดูแลนับดาว และเป็นคนดูแลชนิดพิเศษที่จะคอยตามติดไปกับเธอทุกอย่างก้าว...สำหรับการเข้าไปรับหน้าที่นี้ถูกเตรียมการไว้อย่างแนบเนียนไว้ปัญหา เพราะมันเป็นญาติกับหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัทที่เคแอล”

AR (Artist Relation) ของชายหนุ่มนั้นหมายถึงคนคอยดูแลศิลปินที่บริษัทต้นสังกัดจัดหามา มีหน้าที่คอยดูแลติดตามและประสานงานระหว่างศิลปินกับผู้จัดงานที่ว่าจ้าง ซึ่งร้อยตำรวจเอกมีนรดาผู้ได้บังคับบัญชาที่เพิ่งย้ายมาอยู่ทีมของเขาได้ปึกว่าๆ ประสานงานไว้ให้เรียบร้อยแล้ว

“ฉันขอเสนอชื่อตัวเอง เข้าชิงตำแหน่งในครั้งนี้นะ หล่อ เก่ง นิสัยดี เต็มใจดูแลเยี่ยงพี่ชู้ไหมง”

เอกรัตน์ยกมือขึ้นทั้งสองข้าง เสมือนเป็นการยืนยันคำพูดตัวเองและไม่ให้มีแค่เขาคนเดียว บรรดาหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ในที่ก็ยกมือขึ้นพร้อมเพรียง ไม่เว้นแม้แต่ผู้ที่มีหน้าที่ปฏิบัติงานภายในก็ยกเอาทั้งเขาด้วย นั่นเพราะพยานในครั้งนี้นอกจากจะเช็กชื่อจริงลงตาจริงใจแล้วยังสวยบาดจิตอีกต่างหาก

“หน้อย พอเห็นเป็นดาราสาวสวยเข้าหน้อย แย่งกันใหญ่ ที่ให้ไปตามติดชีวิตคุณยายเมื่อคราวก่อน เกี่ยงกันแทบเป็นแทบตาย” ภีรณีค่อนข้างให้เล่ห์สมาชิกอย่างหมั่นไส้

“ก็อร่ามันต่างกันนี่ ว่าแต่พี่ลิปจะเลือกใคร” ผู้กองหนุ่มหันไปถามแววดาเป็นประกาย แต่ทว่าก่อนที่สารวัตรมาดเซอร์จะได้คัดเลือก

ผู้โชคได้มาพิทักษ์ดวงดาวเจดจรัสดวงนี้ เสียงเคาะประตูก็ดังชัดจังหวะ เสียก่อน!

“พี่ลิปคะ มีคนมาขอพบคะ” ชนาธิปพยักหน้ารับ หันกลับไปส่งงานอีกสองสามประโยค ก่อนจะเดินตามผู้กองมีนรดาออกไป

เมื่อลงมาด้านล่าง สารวัตรหนุ่มที่มักมีใบหน้าเปื้อนโลกอยู่เป็นนิตย์ ก็เปิดยิ้มกว้าง เมื่อเห็นโฉมหน้าผู้มาเยือน

“อ้าว พี่เซนทร์มาได้ยังไง”

“ก็ขับรถมานะสิ จะให้เหาะมารึไง ว่าแต่นายเถอะ สบายดีไหม” เจ้าของชื่อตอบกลับด้วยน้ำเสียงยียวนกวนประสาท ก่อนจะทักทายกอดคอกันด้วยความเคยชิน

“ตอนนี้ก็ดีบ้างไม่ดีบ้างตามเรื่องตามราว ใครจะไปเหมือนพี่ล่ะ ตั้งแต่ได้เลื่อนขั้นเป็นผู้กำกับนี่แทบไม่เห็นหน้าค่าตาเลย นืออย่าบอกนะว่าที่มาหาวันนี้เพราะคิดถึง”

เมื่อคเซนทร์ไม่ตอบแต่ทว่านั่น ชนาธิปจึงรู้สึกได้ถึงความผิดปกติ และมีที่ท่าว่าจะเกี่ยวกับชายหนุ่มหน้าตาดีอีกคนที่ยื่นอยู่ ชนาธิปจึงหันไปถามอย่างเป็นงานเป็นการมากขึ้น

“ที่มาก็มีอะไรให้ผมรับใช้รีเปล่าครับ”

คเซนทร์ถอนหายใจก่อนเอ่ยแนะนำผู้ชายภูมิฐานตรงหน้า “นี่คุณหนึ่ง เพชรแท้ ปรกกายเพชร ณ อยุธยา เจ้าของบริษัทเพชรที่เคยให้ความช่วยเหลือด้านข้อมูลคนร้าย ในคดีของนายเมื่อต้นปีจำได้ไหม”

ทันทีที่ได้ยินชื่อเสียงเรียงนามของบุคคลตรงหน้า สารวัตรหนุ่มก็พยักหน้ารับ แม้คดีที่พูดถึงมีนรดาเป็นผู้ติดต่อประสานงาน แต่เขาจดจำรายละเอียดของผู้ชายคนนี้ได้ดี

“ขอบคุณสำหรับความร่วมมือในคดีต่างๆ ที่ผ่านมามีครับ ผมเดาว่าวันนี้คุณคงมาเพราะเรื่องดาราที่ชื่อนับดาว”

คเซนทร์ยิ้มอย่างพึงพอใจในการทำงานที่มีประสิทธิภาพของ

นายตำรวจรุ่นน้อง “ข้อมูลยังแน่นแม่นยำเหมือนเดิมนะไอ้เสือ ไซ้แล้ว พี่หนึ่งเป็นพี่เขยของสตาร์”

เพชรแท้พยักหน้ารับ ก่อนจะพูดตรงๆ โดยไม่อ้อมค้อม “ผมรู้ว่าคุณจะส่งคนเข้าไปเป็นเออาร์คนใหม่ของนับดาว”

ชนาธิปถอนใจ เขาไม่ได้รู้สึกแปลกใจหรือไม่พอใจที่เพชรแท้รู้เกี่ยวกับแผนงาน เพราะตำรวจต้องฟังเพชรแท้บ่อยๆ จึงไม่แปลกอะไร ถ้าเพชรแท้จะรู้เรื่องนี้...ผู้ชายคนนี้เป็นที่นับหน้าถือตากระทั่งผู้บังคับบัญชา ระดับสูง

“ไม่ต้องเป็นห่วงครับ รับรองว่าเจ้าหน้าที่ที่ผมเลือกให้ไปดูแล นับดาว เป็นคนดีมีความสามารถและไวใจได้” ชนาธิปยืนยันน้ำเสียงหนักแน่น ด้วยเข้าใจว่าการมาของเพชรแท้ในวันนี้ เพียงเพราะกังวลเรื่องน้องภรรยา

แต่ทว่าเพชรแท้กลับส่ายหน้า “ภรรยาผมอยากให้คุณเป็นคนเข้าไปคุ้มครองน้องสาวเธอ โดยทางเราจะช่วยเหลือคดีของคุณเต็มที่ และสัญญาว่าจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ไม่ให้กระทบกระเทือนแผนงานของพวกเขา”

คนฟังนิ่งอึ้งไปเล็กน้อย ก่อนหันไปสบตานายตำรวจรุ่นพี่ด้วยแววตาเป็นคำถาม

“พี่มาวันนี้ไม่ได้มาอย่างผู้บังคับบัญชา เพราะฉะนั้นเอาตามที่นายตัดสินใจเลย พี่ไม่อยากบังคับ” ศเสนทร์พูดตรงกับใจ เพราะเชื่อมั่นในการตัดสินใจของชนาธิป อีกทั้งคดีนี้ก็ได้อยู่ในความรับผิดชอบของเขา จึงไม่อยากก้าวก่าย แต่ต้องมาในวันนี้ก็เพราะเกรงใจเพชรแท้...ในขณะเดียวกัน เพชรแท้ต้องมาในวันนี้ก็เพราะไม่อาจขัดใจคนนางค์ภรรยาสุดที่รักได้

“ผมต้องทำยังไง ถึงจะทำให้คนที่ไปปกป้องนับดาวเป็นคุณ”

นอกจากแววตาเคร่งเครียดแล้ว น้ำเสียงคนพูดยังจริงจังอย่าง

เห็นได้ชัด เพราะทันทีที่ได้ทราบจากคเซนทร์ว่าไอ้โม่งแดงที่ช่วยเหลือ
นับดาวไว้ในโรงพยาบาลเมื่อครั้งก่อนคือสารวัตรชนาธิป คนเป็นภรรยา
ก็ตกใจเองเสร็จสรรพว่าคนที่แฉ่งตัวเข้าไปใกล้ชิตนับดาว ต้องเป็น
ผู้ชายคนนี้นั่นแหละ!

“ไม่จำเป็นต้องเป็นผมหรอกครับ ผมไม่ใช่คนเก่งกาจอะไร คน
ในทีมฝีมือดีกว่าผมยังมีอีกหลายคน ถ้าคุณหนึ่งไม่แน่ใจในความสามารถ
ผมยินดีให้คุณหนึ่งทดสอบคนของผมก่อนได้เลย” ชนาธิปตอบกลับด้วย
น้ำเสียงหนักแน่นไม่ต่างกัน

เขามองไม่เห็นถึงความจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนแผนการตัวเอง
อีกอย่างเขาคือสมองของทีม เพราะฉะนั้นการหาหน้าที่ประสานงานและ
คอยแก้ปัญหาเหมือนทุกครั้งที่ผ่านมา จะทำให้การทำงานมีประสิทธิภาพ
และโอกาสพลาดน้อยที่สุด

คเซนทร์ผู้เป็นคนกลางยื่นมองคนสองคนที่ยืนสบตากันนิ่งอย่าง
หนักใจ

“เอาตรงๆ เลยนะ นายธิป ที่พี่หนึ่งต้องมาในวันนี้ เพราะภรรยา
ของเขายากเจอนาย”

“ภรรยาของคุณหนึ่ง ยากเจอผม?” สารวัตรหนุ่มทวนคำอย่าง
แปลกใจ มองไปก็ไม่มีใครสักคนพอจะเป็นภรรยาของเพชรแท้ได้เลย

“มีนก็ว่าจะถามเหมือนกันว่าพี่ฟ้าไปไหน เมื่อก็มีนยังเห็นอยู่เลย”
มีนรดาที่ร่วมฟังอยู่ด้วยเอ่ยถามอย่างสงสัย เมื่อไม่เห็นภรรยาของเพชรแท้
ที่เธอรู้จักเป็นอย่างดี เพราะเคยเข้าไปช่วยสืบคดีเมื่อหลายปีก่อน

“ไปห้องน้ำ...นั่นในมาพอดี ฟากฟ้านี่สารวัตรชนาธิป” เพชรแท้
เอ่ยแนะนำ ขณะเดินเข้าไปหาว่างเล็กในชุดคลุมท้องที่กำลังเดินออกมา
จากประตูห้องน้ำ แล้วต้องตกใจเมื่อสังเกตว่าใบหน้าคนรักชิตเผือดราว
กระดาษ “เป็นอะไร ทำไมหน้าชิตแบบนี้”

“ฟ้าเจ็บท้องคะ เจ็บตั้งแต่ก่อนจะเข้าไปในห้องน้ำแล้ว” เสียงเล็ก

เอื่อยอย่างสิ้นเครื่อง น้ำใส่ๆ เอ๋อคลอในดวงตา ไบหน้าหวานซีดเขียวมีร่องรอย
ความเจ็บปวดอย่างเห็นได้ชัด ทำให้คนในห้องรีบพากันเดินเข้าไปหาอย่าง
ตกใจ

“อะไรนะฟากฟ้า! แล้วทำไมเธอไม่รีบบอก ไปๆ โรงพยาบาลกัน
เดี๋ยวนี้เลย”

แทนที่ภรรยาผู้น่าสงสารจะโผเข้าหาอ้อมแขนคนเป็นสามี กลับ
เปลี่ยนวิถี ถือวิสาสะเข้าไปจับแขนชายหนุ่มอีกคน ก่อนเอื่อยขึ้นอย่าง
เด็ดเดี่ยว!

“ไม่! ฟ้าจะไม่ยอมไปไหนทั้งนั้น จนกว่าสารวัตรชนาธิปคนนี้
จะรีบปากเข้าไปช่วยปกป้องคุ้มครองกันน้องสาวของฟ้า!”

สารวัตรหนุ่มยืนอ้าปากค้างอย่างคาดไม่ถึงในการตัดสินใจของ
หญิงสาวที่เพิ่งพบเจอกันได้ไม่ถึงห้านาที

“ผมว่าคุณรีบไปโรงพยาบาลก่อนดีกว่า ส่วนเรื่องน้องคุณไม่ต้อง
เป็นห่วง รับรองว่าคนของผมนะดูแลปกป้องน้องสาวคุณอย่างดีที่สุด”
ชนาธิปบังคับน้ำเสียงให้อ่อนลง เสมือนกำลังเกลี้ยกล่อมให้คนร้ายยอม
มอบตัว แต่ดูเหมือนว่านอกจากผู้ร้ายจะไม่คล้อยตามแล้ว ยังส่งเสียงร้องดัง
ยิ่งขึ้น เมื่อมือเรียวบางของหญิงสาวเปลี่ยนมากุมหน้าท้อง ไบหน้าหวาน
บ่งบอกถึงความเจ็บปวดทรมานอย่างเห็นได้ชัด จนเพชรแท้ทนไม่ไหว
รีบเข้าไปร้องว่ ภรรยา มากอดด้วยความสงสาร

“เธอไม่ต้องพูดอะไรแล้วฟากฟ้า เราจะไปโรงพยาบาลกันเดี๋ยวนี้
เลย”

ทว่าคนนางค์กลับดื้อดึงขัดขืน อีกทั้งยังคงยืนกรานหนักแน่นว่า
จะไม่ยอมไปไหนทั้งนั้น ยิ่งเพชรแท้บังคับ หญิงสาวก็ดิ้นแรงยิ่งขึ้น ทำให้
ชายหนุ่มไม่กล้าทำอะไรรุนแรง เพราะเกรงว่าจะกระทบกระเทือนลูกในท้อง

“ฟ้ามิน้องสาวคนเดียว สารวัตรช่วยน้องของฟ้าเถอะนะคะ จะให้
ฟ้ากราบก็ได้” เสียงเล็กสั่นเครือขึ้นเรื่อยๆ

ตามด้วยน้ำตาที่ไหลพร่างพรูราวทำนบแตก แล้วเรือนร่างหญิงสาวก็ทรุดกายลงนั่งบนพื้นเสมือนว่าไม่สามารถระงับความเจ็บปวดทรมานได้อีก

เมื่อเห็นชายหนุ่มตรงหน้ายังนิ่งเฉย เสียงหวานจึงเอ่ยตัดพ้ออย่างน่าสงสาร “ถ้าลูกในท้องฟ้าเป็นอะไรไป ก็ขอให้รู้ไว้ว่าเพราะสารวัตรใจดำคอยดูแลอะ มันจะกลายเป็นตราบาปฝังอยู่ในใจสารวัตรตลอดไป”

ถึงตอนนี้เจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ที่วิ่งเข้ามาดูอย่างตกใจในเสียงร้องอันน่าเวทนาของหญิงสาว ต่างหันมามองสารวัตรของพวกเขาเป็นตาเดียว ทำเอาชนาริปเหวี่ยงแตกพลั๊กกับสถานการณ์เลวร้ายแบบประหลาดๆ ที่ไม่เคยพบเคยเจอมาก่อนในชีวิต ช้ำร้ายไปกว่านั้น ดวงตากกลมโตที่ยังคงมีน้ำแห่งความเจ็บปวดไหลออกมาไม่ขาดสาย กำลังมองมาที่เขาอย่างกล่าวหา...ราวกับว่าเขาเป็นฆาตรกรร้ายศพ!

เมื่อสังเกตเห็นว่าเป้าหมายกำลังสั่นคลอน คณางค์จึงรีบดำเนินการตีประชิด ตอกกระหน่ำความน่าสงสารลงไปด้วยต่อเนื่อง

“ลูกแม่ ดูลิ นี่ไงคนใจดำที่ไม่ยอมช่วยน้ำดาว ถ้า...”

“พอแล้ว! ตกลงๆ...เอาเป็นว่าผมรับปากคุณก็ได้”

ในที่สุดชนาริปก็ยกธงขาวยอมแพ้ให้แก่หญิงสาวร่างเล็กตรงหน้า เพราะไม่อาจต้านทานแรงกดดันของเธอได้อีกต่อไป

...แฮ่ ในที่สุดข้าศึกแตกพ่ายจนได้...

คณางค์ลอบผ่อนลมหายใจอย่างโล่งอก เมื่อทำที่สุดสารวัตรหนุ่มผู้มั่นคงประดุจหินผาก็ยอมตกปากรับคำในสิ่งที่เธอต้องการ อันที่จริงคณางค์ก็ไม่อยากใช้วิธีแอกติงดรามาชวนแก้แค้นเทพอย่างนี้เลย แต่เพราะสำหรับหญิงสาวแล้วเรื่องน้องสาวสำคัญที่สุด ในเมื่อชนาริปเคยช่วยเหลือนับดาวจนรอดพ้นวิถีแห่งความตายมาได้ คณางค์จึงคิดว่าผู้ชายคนนี่คือผู้เหมาะสมในการปกป้องดูแลดวงดาวสุดที่รักของเธอ

“ขอบคุณสารวัตรมากนะคะ ขอบคุณจริงๆ” ไม่เพียงพูด คณางค์
ยังยกมือให้ชายหนุ่มตรงหน้าด้วยความรู้สึกจากใจจริง

“แต่บอกไว้ก่อนเลยว่า ถ้าผมพบว่าน้องสาวคุณมีความผิด...ผม
ก็จะไม่ให้หน้าใครทั้งนั้น” เสียงเข้มเอื่อยอย่างชัดเจน ไม่เพียงเพื่อให้คณางค์
ได้ยิน ทว่าหมายรวมถึงทุกคนในห้องนี้ด้วย

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ก็เชิญสารวัตรจัดการได้ตามสบายเลยคะ
แค่สารวัตรรับปาก ฟาก็สบายใจแล้ว ฟารับรองเลยว่าเรื่องนี้จะป็น
ความลับ แม้แต่น้องสาวฟาก็จะไม่รู้”

อันที่จริงคณางค์รับปากกับคเชนทร์ตั้งแต่แรกแล้วว่าจะไม่บอก
นับดาว รวมทั้งภานุมาศน้องชายตัวแสบของเธอ ก็จะไม่มีการรู้เรื่องนี้
เพราะทั้งหมดถือว่าเป็นความลับของเจ้าหน้าที่ แต่ที่เธอรู้เรื่องราวในครั้งนี้
ก็เพราะคุณชายหมี (สามี) ของเธอคือผู้ทรงอิทธิพลอย่างแท้จริง

เมื่อเห็นสถานการณ์เริ่มเข้าสู่โหมดปกติ เพชรแท้ก็จัดการซ่อนร่าง
คนรักมาไว้ในอ้อมแขน “ไม่ต้องพูดมาก ไปได้แล้วฟากฟ้า ไปหาหมอ
กัน”

จากนั้นก็หันไปพยักหน้าให้คเชนทร์ เมื่ออีกฝ่ายก้มหน้ารับอย่าง
เข้าใจ ชายหนุ่มก็รีบอุ้มภรรยาเดินลျวๆ ออกไปจากห้องทันที โดยทิ้งให้
คเชนทร์อยู่คุยกับชนาธิปต่อไป

“เฮส! คราวนี้หนูดาวก็ปลอดภัยแล้ว” ไม่เพียงพูดเปล่า
หญิงสาวยังแสดงกิริยาท่าทางดีใจผิดภาพลักษณ์น่าสงสารเมื่อครู่
โดยสิ้นเชิง ทั้งยังยกมือขึ้นหมายจะประสานเข้ากับฝ่ามืออีกฝ่าย เสมือน
ที่เคยทำกับน้องชายเป็นประจำ แต่ต้องชะงักค้างเมื่อนึกได้ว่าบุคคลที่อุ้ม
เธออยู่ตอนนี้ไม่ใช่น้องแต่เป็นสามี! และที่สำคัญเขาไม่ได้มีส่วนรู้เห็นใดๆ
กับแผนการของเธอในครั้งนี้

“อ้อ ยายตัวแสบ นี่เธอแก้งใช้ไหม” ...เสริ้จกัน! คุณสามีรู้ตัว

จนได้... คณางค์หัดคอเมื่อเห็นแววตาพิฆาตของเพชรแท้ ก่อนจะรีบ
ส่ายหน้าอย่างรวดเร็ว เสมือนบอกให้รู้ว่าเธอไม่ได้แก๊งไม่ได้แก๊งจริงๆ
นะ

“ไม่ใช่ค่ะ เมื่อกี้ฟ้าเจ็บจริงๆ แต่ตอนนี้หายแล้ว หายสนิทสนิทย
คงเป็นเพราะมีคุณหนึ่งอยู่ใกล้ๆ แน่ๆ เลย” พุดจบหญิงสาวก็ยกมือขึ้น
โอบรอบลำคอคนเป็นสามีอย่างเอาใจ

อันที่จริงแล้วคณางค์ก็ไม่อยากทำให้คนเป็นสามีต้องตกใจไปด้วย
แต่เพราะในขณะที่จะเปิดประตูห้องน้ำออกมา ดันได้ยินคำปฏิเสธของ
อีกฝ่ายเข้าพอดิบพอดี ทำให้หญิงสาวแน่ใจว่าการมาขอความร่วมมือครั้งนี้
คงยากอย่างที่सारวัตรเคยเตือนไว้จริงๆ

“แต่ฉันว่าพอไอ้सारวัตรนั้นรับปากว่าจะช่วย อากการก็หายดีเป็น
ปลิดทิ้งเลยมากกว่า เธอว่ามัน...แฮ้อ ฉันอยากจะโกรธเธอจริงๆ ฟากฟ้า”
แม้รู้สึกโมโหอยู่บ้าง เมื่อจับได้ว่าทั้งหมดเป็นเพียงเรื่องที่ยายภรรยาตัวแสบ
สร้างขึ้น แต่เพชรแท้ไม่อาจทำให้โกรธเธอได้ เพราะรู้ดีว่าทุกสิ่งทุกอย่าง
ที่เกี่ยวกับคนเป็นน้องสำหรับภรรยาเขาแล้วสำคัญและยิ่งใหญ่เสมอ
ชายหนุ่มจึงแก้มองหน้าเสียใจเสียดัง

“ฟ้าขอโทษ อย่าโกรธฟ้าเลยนะค่ะ คุณหนึ่งคนดีคนดี สุดที่รัก
ของฟ้า” พุดแล้วก็หอมเสียสองพอด ไม่ใจอ่อนก็ให้มันรู้ไป “หยุด ไม่ต้อง
ทำเป็นมาอ่อน นิสัยเจ้าแผนการ จะกี่ปีๆ ก็ไม่เคยเปลี่ยน กลับถึงบ้าน
ก่อนเถอะ โดนจัดหนักแน่ๆ”

ประโยคสุดท้ายเพชรแท้ก็ลงมือกระชับข้างหูด้วยแววตาคือ
ความหมาย ทำให้วงหน้าหวานที่ขาวซีดเพราะถูกโอบด้วยรองพื้นหนาตะอะ
ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นสีชมพูเรื่อ เรื่อยไปถึงใบหูอย่างไม่อาจห้ามได้

“ด้วยความเต็มใจค่ะ ตอนนี้ออแค่ให้หนูดาวปลอดภัยก็พอแล้ว”
จบคำตอบรับพร้อมรอยยิ้ม หญิงสาวเจ้าแผนการก็แนบแก้มลงบนอกสามี
ด้วยหัวใจที่ปลอดภัยไปร่ง

เมื่อแขก (ไม่ได้รับเชิญ) กลับไปจนหมดสิ้น สารวัตรหนุ่ม ก็เรียกลูกทีมเข้าประชุมเกี่ยวกับคดีการเสียชีวิตของชนิตาอีกครั้ง แต่ทว่า หลังจากปรึกษาหารือกับนายตำรวจรุ่นพี่อย่างคเซนทร์ อีกทั้งการขอร้อง อย่างไม่คาดฝันของคณางค์ ทำให้แผนการถูกปรับเปลี่ยน เมื่อชนาธิป เห็นด้วยกับคเซนทร์ที่ว่า น่าจะส่งคนเข้าไปใกล้ชิดทั้งรัฐชิตาและรัฐพราว พร้อมกันเสียเลย

“เอาเป็นว่าอย่างที่พอจะทราบเหตุผลกันแล้ว ตกลงคนที่จะแฝงตัว ประกบนับดาวในครั้งนี้ก็คือผม ส่วนมินรดาจะทำหน้าที่ประสานงานแทน นอกจากนี้คนที่เข้าไปพร้อมผมจะเพิ่มขึ้นมาอีกสองคน” แล้วคำพูดคล้าย บอกเล่าก็แปรเปลี่ยนเป็นประโยคคำสั่งทันที

“กิริณีประกบรัฐชิตา”

แม้แปลกใจอยู่บ้างเพราะไม่รู้มาก่อน แต่กิริณีก็ลุกขึ้นเอ่ยรับคำสั่ง ด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ค่ะ สารวัตร”

“ส่วนเอกรัตน์ประกบรัฐพราว”

“หา!” แทนที่จะตะเบะรับเหมือนกิริณี เจ้าของชื่อกลับอ้าปากค้าง ทันทีที่ได้ยินภาระหน้าที่ของตน

“ไม่ตกลง?” คิ้วชนาธิปเลิกขึ้นคล้ายเป็นคำถาม ทว่าเอกรัตน์รีบ ส่ายหน้าอย่างรวดเร็วเสมือนว่าหากช้ากว่านี้สารวัตรของเขาจะเปลี่ยนใจ ยกหน้าที่ดีๆ แบบนี้ให้คนอื่นแทน

“ตกลงสิครับสารวัตร ด้วยความเต็มใจอย่างที่สุด” เอกรัตน์ยิ้ม แก้มแทบปริ เมื่ออยู่ดีๆ สัมผัสกลิ่นลงมาใส่เขาทั้งกิโล ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ คิดว่าต้องกินแห้วเสียแล้ว

“ดี! ส่วนอีทัต คงแค่ส่งคนไปตามเผ่าดูโดยไม่ให้เรารู้ตัวเท่านั้น”

หลังจากนั้นสารวัตรหนุ่มก็อธิบายแผนงานทุกอย่างและมอบหมาย หน้าที่ให้ทุกฝ่าย พร้อมถามความคิดเห็นของลูกทีมเป็นระยะๆ เมื่อปรึกษาหารือเข้าใจกันดีแล้ว ชนาธิปก็ถอนหายใจอย่างคลายกังวล

“เอาเป็นว่าเข้าใจตรงกันแล้วนะ หลังจากนั้นนี่นรดาจะเป็นคนรับผิดชอบเรื่องการเตรียมความพร้อมเหมือนทุกครั้ง เพื่อให้การปลอมตัวแนบเนียนที่สุด” จบคำพูดของสรวัตร์หนุ่ม สมาชิกทุกคนก็พยักหน้ารับอย่างพร้อมเพรียง

“ตามนั้นเลยครับหัวหน้า”

ถ้อยคำที่บ่งบอกถึงความสบายใจถึงขีดสุดของลูกน้องหนุ่มคนสนิท ทำให้ชนาธิปต้องหันไปมองอย่างหมั่นไส้ไม่ได้ แล้วก็เห็นว่าเอกรัตน์ยังคงนั่งยิ้มไม่ยอมหุบ ตั้งแต่ที่รู้ว่าจะได้ประกบนางแบบเซ็กซี่บอมบ์อย่าง รุ่งพราว

...เดี๋ยวเถอะ เดียวก็รู้ว่าจะยิ้มปากฉีก หน้าบานแบบนี้ ไปได้อีกนานแค่ไหน...

หลังจากนั้นปฏิบัติการเตรียมความพร้อมเพื่อความสมจริง ก็เริ่มต้นขึ้น เมื่อมีนรดาพาลิลลี่สาวประเภทสอง เจ้าหน้าที่ระดับสูงของบริษัททีเคแอลมาเป็นเทรนเนอร์และอธิบายหน้าที่ต่างๆ ของเออาร์ให้ ชนาธิป ภิรณี และเอกรัตน์เข้าใจ เพื่อให้แผนประกบดาวครั้งนี้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและแนบเนียนที่สุด นอกจากนี้มีนรดาอย่างขันอาสาเป็นคอสตูมจัดการดูแลเสื้อผ้าให้แก่คนทั้งสาม

ถึงตอนนี้เองผู้กองหน้าหยกจึงรู้ว่าไอ้ที่คิดว่าบุญหล่นทับ แท้จริงแล้วมันมีกรรมลูกใหญ่ผูกติดมาด้วย!

“เฮ้ย! นี่มันชุดบ๊าบอะไรกันยายมีน หยิบมาฉีตรีเปล่า เลื่อมลายแพรวพราวยิ่งกว่าพระเอกลิเก แล้วดูนี่ แน่ใจนะว่ากางเกง ถ้าวัดกว่านี้อีกนิด ฉันคงคิดว่าเป็นถุงน่อง!” ไม่เพียงพูดเปล่า เอกรัตน์ยังหันหลังโชว์ความฟิตของกางเกงผ้ายัดสีเหลืองสดที่รัดตึงเปรี้ยะทั้งสองแก้มกันจนเผยให้เห็นสะโพกบิกีนีสมาชายชาติรีของเขาอย่างแจ่มชัด และเพราะมันแนบเนื้อจนเกินงามนี่เอง ทำให้ชายหนุ่มไม่กล้าหันไปเผชิญหน้ากับ

ทุกคน เพราะเกรงว่าความรัdtivที่มีจะเผยความเป็นชายให้เห็นกันอย่าง
ถ่องแท้ทั่วทั้งหน่วยงาน!

มินรดายืมให้แก่คำพูดที่ไม่ได้ผิดไปจากสภาพความเป็นจริงของ
ผู้กองหนุ่ม ในขณะที่ภริณีและคนอื่นๆ ที่ล้อมวงเข้ามาดู ต่างหัวเราะ
อย่างอดไม่ได้กับสภาพที่เห็น หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ที่เคยอิจจาเอกรัตน์
ก่อนหน้านี้ถึงกับโล่งอก ที่ไม่ได้ถูกเลือกให้รับหน้าที่อันน่าสะพรึงกลัว
ในครั้งนี้!

“บ๊ะเจ้า รุ่งพราวก็รุ่งพราวเถอะ เจอแอนนี่เข้าไปรับรองดับอนาถ
อย่างนี้ไซ้ใหม่ที่เขาเรียกกันว่าฟิตติงเสื้อผ้า แหม่ มันช่างฟิตได้ใจน้อง
จริงๆ พี่เอก”

ภริณีว่าพลางเดินหมุนตัวไปรอบๆ ชายหนุ่มรุ่นพี่อย่างสำรวจ
ตรวจตราหุ่นกำมปูบักปิ่น ที่บัดนี้ถูกรัดเป็นแหนดเนื่องด้วยเสื้อผ้าระยิบ-
ระยับหลากหลายสีส้น ทำเอาเอกรัตน์ต้องเอียงซ้ายเอียงขวาเพื่อหลบ
สายตาผู้หมวดสาว ก่อนจะเอื้อมไปหยิบผ้าอีกผืนมาถือเพื่อปิดกลางลำตัว
อย่าว่าแต่กลัวคนอื่นอุจาดตาเลย เขาเองยังไม่กล้ามองกระจก ด้วยกลัวว่า
จะหัวใจวายกับสภาพความเป็นกะเทยควายขาดสมดุลของตัวเอง

“แอนนี่บ้าแอนนี่บอะไร” ชายหนุ่มมองรุ่นน้องสาวตาขวาง แต่
ทว่ามินรดากลับเป็นฝ่ายเฉลยความนัยของชื่อนั้นเสียเอง

“แอนนี่นั่นแหละถูกแล้ว จากนั้นไปนายจะชื่อ แอนนี่ ที่เคแอล
ผู้นำเทรนด์แฟชั่น ที่บินตรงมาจากลอนดอน เพื่อคอยดูแลดารานางแบบ
ชื่อดังอย่างรุ่งพราว”

เอกรัตน์อ้าปากค้างอย่างคาดไม่ถึง แต่ทว่าก่อนจะได้โต้แย้งอะไร
ออกไป มินรดาก็ดักคอเสียก่อน

“แล้วชุดพวกนี้ สารวัตรก็เป็นคนสั่งให้มินเตรียมไว้ ตั้งแต่ที่จะให้
นายไปเป็นผู้จัดการส่วนตัวสตาร์แล้ว”

...โห้ชะ! แสดงว่าการประกบดาวครั้งนี้ เขาเป็นผู้ถูกเลือกตั้งแต่แรก

...แต่ทว่ามาถึงตอนนี้เอกรัตน์กลับบอกไม่ถูกเลยว่าควรดีใจหรือเสียใจดี

“ร้ายมาก ถ้าทำกันถึงขนาดนี้ ข้าฉันทิ้งเลยดีกว่า”

“ตายได้ไงพี่เอก ชาตินี้ถ้ายังไม่ได้เป็นผู้ชายสวย ห้ามตายเด็ดขาด”

ภีรณีส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย ก่อนเอ่ยถึงหัวหน้าที่เธออย่างชื่นชม
“สุดยอด! สารวัตรคิดได้ไง ยอดเยี่ยมและแยบยลมาก แต่ก็มีว่าน่าจะมี
กระโปรงด้วยนะ”

คำพูดของตำรวจรุ่นน้องทำให้เอกรัตน์หันไปมองเสื้อผ้าที่กองอยู่
รอบตัวอย่างหวาดๆ “ถ้าพี่เลือกได้ พี่จะไม่ยอมนั่งกระโปรงเด็ดขาด” เสียง
ชายหนุ่มเบาละคล้อยขอความเห็นใจ อย่างน้อยก็ขอเลือกใส่หรือไม่ใส่
อะไรได้บ้างก็ยังดี

ทว่าเสียงทรงอำนาจของคนทีเพิ่งเดินมาสมทบกลับดับความหวัง
ผู้กองหนุ่มอย่างรู้เยื่อใย

“แต่แกเลือกไม่ได้ เพราะฉะนั้นเอาไปใส่ซะ” ขนาริจัดการโยน
กระโปรงลงไปบนโต๊ะไม่ห่างจากเอกรัตน์ทันที “ส่วนเรื่องภาษากิริยาของ
สาวประเภทสอง เดี่ยวมีนรดาจะพาคนมาสอนนายเอง”

“ผมขอเหตุผล”

“เพื่อความแนบเนียน อีกอย่างวิธีนี้จะเข้าถึงรุ่งพราวได้ง่ายและ
สนิทใจกว่าเพศชายแท้ๆ ของนาย” ขนาริตอบน้ำเสียงชัดเจน

“แต่ผมรับสภาพตัวเองไม่ได้ ขอสละสิทธิได้ไหม” เอกรัตน์เอ่ย
เสียงอ่อย ทั้งที่รู้ว่าอะไรก็ตามที่หัวหน้าเขาตัดสินใจไปแล้ว ยากนัก
จะเปลี่ยนใจ และเป็นไปดังคาดเมื่อสารวัตรหนุ่มส่ายหน้าให้เป็นคำตอบ
เอกรัตน์จึงเดินไปรื้อค้นเสื้อผ้าที่ติดป้ายว่าเป็นของขนาริบ้าง เขาก็พบ
เพียงเสื้อผ้าธรรมดาทั่วไปที่แตกต่างจากของตนโดยสิ้นเชิง!

“แล้วทำไมของพี่ถึงไม่แต่งแบบผมบ้าง แบบนี้นั่นเขาเปรียบกัน
ชัดๆ” ขนาริยิ้มอย่างอดไม่ได้ ก่อนจะขี้นิ้วมาที่ตัวเอง

“ฉันเป็นใคร”

“สารวัตรชนาธิป” เอกรัตน์เอ่ยน้ำเสียงหนักแน่น ทำให้อีกฝ่าย พยักหน้ารับอย่างพึงพอใจ

“ก็ถูกแล้ว! ฉันเป็นสารวัตร แกเป็นผู้กอง คำตอบชัดเจน ไว้ให้ ฉันเป็นลูกน้องแกก่อนนะเจ้าเอก แล้วฉันจะมานั่งกระโปรงเป็นเพื่อนแก” จบคำพูดของสารวัตรหนุ่ม เหล่าสมาชิกก็ส่งเสียงเฮกันยกห้อง มีเพียง เอกรัตน์ที่ยังคงบ่นกระปอดกระแปดตามนิสัย

“อ้อ เล่นกันแบบนี้ใช้ไหมสารวัตร ได้ ที่ใครที่มันก็แล้วกัน”

ชนาธิปส่ายหน้าช้าๆ ก่อนตอบลงไปบนบ่าหนุ่มรุ่นน้องเบาๆ “พี่เชื่อว่า นายต้องทำได้ และเราทุกคนจะช่วยกันปิดคดีนี้ลงให้ได้”

ในที่สุดเอกรัตน์ก็พยักหน้ารับทั้งที่ไม่ค่อยเต็มใจนัก สำหรับเขาแล้ว ชนาธิปเป็นเหมือนบุคคลต้นแบบที่ชายหนุ่มให้ความนับถือตลอดมา แม้จะมีแก๊งกันบ้างตามนิสัย แต่ก็เพียงการหยอกล้อที่มาจากความสนิทสนมเท่านั้น แล้วคนเป็นหัวหน้าก็หันมาพูดเสียงดังฟังชัด เพื่อให้ได้ยินกันทั่วทุกคน!

“ขอให้ทุกฝ่ายเตรียมตัวให้พร้อม แผนประกบดาวจะเริ่มขึ้นในอีก สามวันข้างหน้า!”

ดวงดาวที่พรางพรายอยู่บนท้องฟ้า ส่องประกายระยิบระยับ
ลงมากระทบสายตาเป็นระยะ ทำให้ผู้จ้องมองอดไม่ได้ที่จะเอื้อมมือไป กอบกุ่มแสงสว่างจุดเล็กๆ ที่มองเห็นอยู่ตรงหน้า

...ตราบไต่ที่ดาวดวงน้อยๆ พวกนี้ยังลอยตัวอยู่ท่ามกลางราตรีอันมืดมิด ก็คงดูโดดเด่นน่ามองอยู่เช่นนี้ แต่ถ้าวันใดวันหนึ่งมีเหตุให้ร่วงหล่นลงมา คุณค่าของมันจะเป็นอย่างไร...

นับดาวเฝ้าถามตัวเองซ้ำไปซ้ำมาจนกระทั่งสิ้นสุดจากภวังค์ ความคิด เมื่อเสียงหวานๆ ของใครบางคนร้องทักขึ้น

“มานั่งตากลมตรงนี้อีกแล้วหนูดาว”

“พี่ฟ้า มาได้ยังไงคะ” คนเป็นน้องทักขึ้นอย่างยินดี ขณะเดินเข้าไปสวมกอดเรือนร่างอวบอ้อมที่กำลังตั้งครมภ์หลานคนที่สองของเธออย่างรักใคร่

คุณนางค์ไม่ได้ตอบคำถามของน้องสาวในทันที นอกจากส่ายหน้าอย่างไม่เห็นด้วย เมื่อเห็นนับดาวนั่งอยู่ริมระเบียบคนเดียว แม้ว่าเธอจะให้คนของสามีมาติดเหล็กดัดไว้แน่นหนา แต่ยังคงเป็นห่วงน้องสาวไม่ได้ อยู่ดี เพราะขนาดในโรงพยาบาลเอกชนที่นับว่ามีการควบคุมดูแลอย่างดี ไอ้จอมวายร้ายก็ยังอุตุส่าห้ลักลอบเข้าไปทำร้ายน้องสาวเธอแทบเอาชีวิตไม่รอดมาแล้ว

“เพิ่งจะหายดี ทำไมมานั่งอยู่ตรงนี้ เดียวก็ไม่สบายไปอีกหรอก หนูดาว” เมื่อรับรู้ได้ว่าพี่สาวเป็นห่วง นับดาวจึงก้มลงไปหอมแก้มพี่สาวเบาๆ เพื่อให้คลายกังวลใจ

“หนูดาวรู้ว่าพี่ฟ้าเป็นห่วง แต่หนูดาวสบายดีแล้วจริงๆ ว่าแต่พี่ฟ้ายังไม่ตอบหนูดาวเลย มาได้ยังไง เอ๊ะหรือว่ามากับพี่หนึ่ง...น้องมูน” ประโยคหลังหญิงสาวหมายถึงพี่ชายและหลานสาวตัวน้อยวัยสี่ขวบเศษ ที่แสนน่ารักน่าเอ็นดู

ทว่ายังไม่ทันที่พี่สาวจะได้ตอบ ใครอีกคนก็เป็นผู้เฉลยคำถามนั้นแทน

“ไม่ได้กระเตงมาด้วยหรอก มีแต่พี่ชายสุดหล่อคนนี่คนเดียว”

“อ้าว พี่ตะวันก็มาด้วยเหอะคะ” ว่าแล้วนับดาวก็อ้าแขนโอบรับอ้อมแขนอันอบอุ่นของภานุมาศผู้เป็นพี่ชาย ก่อนจะขยับตัวให้นั่งลงข้างๆ คุณนางค์

“จริงๆ พี่จะมาคนเดียว แต่ยายผู้หญิงท้องจ่อมมารยาคนี่จะมาด้วยให้ได้”

คุณนางค์ค้อนให้คนช่างฟ่อง ก่อนจะเอื้อมผ่านภานุมาศไปจับมือน้องสาวอย่างรักใคร่

“ก็พี่เป็นห่วงน้องสาวของพี่นี่นา ให้ไปอยู่ด้วยกันที่บ้านก็ไม่ยอม จะมาอยู่เป็นเพื่อนก็ยังไม่ยอมอีก” คณางค์ถอนหายใจอย่างหนักหน่วง เมื่อนับดาวไม่ยอมให้ใครมานอนค้างเป็นเพื่อนเลยสักคน แต่ยังดีมีการ์ตูน และตำราจockeyดูแลรักษาในช่วงกลางวัน ทำให้คณางค์คลายใจลงได้บ้าง

“อย่าเลยคะ หนูดาวเกรงใจพี่หนึ่ง” นับดาวปฏิเสธอย่างนุ่มนวล ก่อนจะยิ้มรับให้แก่ความห่วงใยอันท่วมท้นของคณางค์ ในขณะที่ภาณุมาศได้แต่ส่ายหน้า ไม่ได้ซาบซึ้งกับความรักของพี่สาวแต่อย่างใด

“ใช่ เกรงใจมากมก ลองแกลมนอนดูสิ ลูกผัวได้ยกโขยงแห่กันมาทั้งบ้าน อาหนึ่งยังคงยั้งกะ หมะ...” แล้วการวิพากษ์วิจารณ์อย่างเมามันของภาณุมาศก็ค่อยๆ หายไปในลำคอ เมื่อหันไปเห็นแวตาศิษยาตศัตรุของคณางค์ และก่อนที่สีหน้าจะประหลาดใจลงบนริมฝีปากเขาเหมือนทุกครั้ง ภาณุมาศก็รีบพาลูกขึ้นเปลี่ยนตำแหน่งไปยืนข้างๆ น้องสาวอย่างรวดเร็ว

“เอาใหม่...เอาใหม่ ดุ้ยกับเสื้อพ่อลูกอ่อน น้าเอ็นดูน่าเอ็นดูอะ หนูดาว”

“ใช่คะ น่ารักมากมก” แม้จะอดหัวเราะไม่ได้ แต่นับดาวก็พยักหน้าสนับสนุนถ้อยคำ เพื่อให้พี่ชายรอดพ้นจากการทำโทษในครั้งนี้

“แกนี่นะนายตะวัน พุดจาไม่น่ารักต่อหน้าน้องอีกแล้ว พ่อหมิ่นกับลูกหมิ่นน้อยต่างหาก สอนไม่รู้จำ”

“อะไรเห็นวันก่อนยังเป็นลูกหมิ่นน้อยอยู่เลย”

“เปลี่ยนแล้ว ก็น้องหนูเป็นผู้หญิง สวยเหมือนแม่” เมื่อเห็นน้องชายทำหน้าตาไม่เชื่อถือนั่น คณางค์ก็ค้อนให้อย่างหมั่นไส้ ก่อนหันกลับไปพุดกับน้องสาวด้วยน้ำเสียงที่ยังไม่คลายกังวลเช่นเดิม “แต่พี่เป็นห่วงหนูดาวจริงๆ นะ ไม่อยากให้อยู่คนเดียวแบบนี้”

“พี่ฟ้าอย่าห่วงเลยนะคะ หนูดาวคิดว่าคงไม่มีอะไรแล้ว น่าจะเป็น

เรื่องเข้าใจผิดกันมากกว่า” นัสดาวพยายามพูดให้พี่สาวคลายกังวลทั้งที่ในใจยังรู้สึกกลัวทุกครั้ง เมื่อนึกถึงเหตุการณ์ถูกลอบทำร้ายที่ผ่านมา

“แต่พี่เห็นด้วยกับปากฟานะ พี่อยากมาอยู่เป็นเพื่อน” ภาณุมาศเอ่ยอย่างห่วงใยไม่แพ้กัน แต่ถูกคณางค์ห้ามปรามไว้เหมือนเช่นทุกครั้ง

“ไม่ได้! เราบอกแกี่ครั้งแล้วว่ำน้องเป็นผู้หญิง แค่มัวว่ากับแกอยู่ทุกวันนี่ก็เสียหายนะมากพอแล้ว”

ชายหนุ่มถึงกับถอนหายใจให้แก่คำพูดของคนเป็นพี่ นั่นเพราะด้วยสถานะทางสังคมแล้ว เขาไม่ได้มีอะไรเกี่ยวข้องกับหญิงสาวสองคนนี้เลย ทว่าโชคดีเหลือเกินที่พ่อแม่ของคณางค์และนัสดาวรับเขาไปเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรมตั้งแต่เด็ก ด้วยว่าเป็นลูกชายของเพื่อนสนิทที่เสียชีวิตกะทันหัน

คณางค์มีอายุมากกว่าเขาหนึ่งเดือน จึงถูกนับเป็นพี่และกลายเป็นเพื่อนในคราเดียวกัน ผิดกับนัสดาวที่อายุอ่อนกว่าถึงห้าปี จึงกลายเป็นน้องเล็กคนสุดท้ายที่ต้องปกป้องดูแล แต่แล้วชีวิตก็เหมือนพระเอกนิยาย เมื่อในที่สุดดาซึ่งเคยตัดความสัมพันธ์กับแม่เขาอย่างเด็ดขาด เปลี่ยนใจหวนกลับมารับเขาไปอยู่ด้วย ตอนนั้นนัสดาวเสียใจและโกรธมาก แต่ก็เข้าใจและยอมรับได้ในที่สุด ถึงตอนนี้ภาณุมาศก็ยังเชื่อมั่นว่า แม้ผ่านไปนานแค่ไหน

...ท้องฟ้า ดวงตะวัน และดวงดาว ก็ยังคงมีกัน...ตลอดไป

“เราขอเลยนะนายตะวัน ถ้าแกรักน้องจริงๆ ช่วงนี้ช่วยอยู่ห่างๆ น้องหน่อย จะเสียก็เพราะแกนี่แหละ”

“ไม่จริงหรอก มีข่าวกับฉันดีจะตาย หนูดาวจะได้ไม่มีใครกล้ำมาจีบ บอกตรงๆ ว่าฉันยังไม่อยากมีน้องเขยในตอนนี้” ภาณุมาศหยุดไปเล็กน้อย ก่อนจะหันไปพูดกับนัสดาวด้วยน้ำเสียงจริงจัง “จำไว้นะ หนูดาวอายุยังน้อย สามสิบไปแล้วค่อยแต่งงานถือว่าเป็นยอดคน อย่าแก่แดดแก่ลม แก่ แก่ แก่เหมือนอย่างพี่ฟ้าเด็ดขาด”

“นายตะวัน! หยุดเลยนะ เลี่ยมสอนน้องแต่ละอย่าง ช่วยทำให้มันได้ซะก่อน อย่าลืมนะว่าแก่นันแหละที่แต่งก่อนคนอื่นเขาเลย” คณางค์เห็บแหม่น้องชายอย่างเหลืออด พูดเรื่องนี้ที่เรภาณูมาศก็มักแหวะเธอทั้งๆ ที่ตัวเองเสียอีกที่แต่งงานก่อนใครเพื่อน มีหน้าซ้ำยังนำพาให้เธอได้พบกับเพชรแท้ผู้เป็นสามี

นั่นเพราะเมื่อห้าปีก่อนภาณูมาศจับพลัดจับผลูแต่งงานกับเพชรชมพู ผู้เป็นหลานของเพชรแท้ ทว่าในที่สุดก็หย่าขาดจากกัน จนกลายเป็นพ่อหม้ายเนื้อหอม แคว้นโนวาทัวพ่ออยู่ในขณะนี้

“หยุด! ห้ามด่าเรื่องเก่า อย่าลืมนะว่าเพราะแผนการอันฉลาดปราดเปรื่องของฉัน แกล้งได้เจออาหนึ่ง”

เมื่อภาณูมาศยังทวงบุญคุณในแผนการประหลาดๆ ของตัวเอง คณางค์ก็ส่ายหน้าอย่างเบื่อหน่าย “เราไม่อยากพูดกับแกล้งนายตะวันไปหนูดาว ไปทานขนมกันดีกว่า อย่าไปสนใจพี่ชายนอกคอกเลย”

นับดาวหัวเราะเบาๆ ก่อนจะเดินประคองพี่ฟ้าของเธอเข้าไปด้านในอย่างระมัดระวัง จากนั้นก็จัดการขนมที่พี่สาวสุดที่รักทำมาให้อย่างเอร็ดอร่อย

“ขนมฝีมือพี่ฟ้า อร่อยที่สุดในโลกเลยคะ” คำชมด้วยน้ำเสียงออดอ้อนของนับดาว ทำเอาคณางค์ยิ้มรับแถมปริ “อร่อยก็ทานมากๆ พี่ว่าหนูดาวผอมเกินไปแล้วนะ” ว่าพลางตักขนมชิ้นใหม่ใส่ในจานน้องสาวอย่างรักใคร่

“เฮ้ ทานเยอะๆ พี่ก็เป็นห่วง” ภาณูมาศไม่ยอมแพ้ ป้อนขนมให้อย่างรักใคร่มากกว่าและมากกว่า...

และแล้วนับดาวก็อัปากรับความรักจากคนทั้งสองที่แย่งกันมอบให้ จนเต็มท้อง ก่อนจะยกธงขาวยอมแพ้พร้อมเสียงหัวเราะสดใส ขณะเอื้อมแขนไปกอดคนทั้งสองไว้

“อืมแล้วคะ อืมดีเลย...หนูดาวรัก พี่ฟ้า พี่ตะวันที่สุดในโลก”

“ฟ้าและตะวันก็รักหนูดาวที่สุดในโลกเหมือนกัน”

เมื่อฟ้าและฟ้าตอบกลับอย่างพร้อมเพรียง หญิงสาว
ก็รับถ้อยคำด้วยความรู้สึกอบอุ่นหัวใจ ถึงตอนนี้เธอรู้แล้ว...ทฤษฎีของ
ดวงดาว

...ไม่ว่าดวงดาวจะร่วงหล่นจากฟ้าสักกี่ครั้ง ความงดงามและคุณค่า
ของมันก็ยังคงเป็นเช่นเดิม ตราบใดที่ยังมีท้องฟ้าและดวงตะวันคอยปกป้อง
ดูแลอยู่เสมอ...

2

ปฏิบัติการพิทักษ์ดวงดาว

เมื่อระยะเวลาเตรียมความพร้อมสิ้นสุดลง เจ้าหน้าที่จากหน่วยสืบสวนคดีพิเศษที่นำทีมโดยสารวัตรชนาธิป ก็เดินทางเข้าสู่แผนการ คุณลิลลี่ผู้เป็นเทรนเนอร์ยืนรอรับอดีตลูกศิษย์จำเป็นอย่างหน้าขึ้นตาบาน เคียงข้างมีนรดาซึ่งปรากฏภายในฐานะหลานสาวคนสวยของรองประธานที่เหล่าพนักงานบริษัทต่างคุ้นหน้าคุ้นตากันดี

“ตายแอนนี่ กลับจากลอนดอนคราวนี้ เร็วนะยะหล่อน” เสียงทักที่ดังแหลมมาแต่ไกล ทำให้แอนนี่ผู้มึนงงตกในชุดสีส้มแถบทรงชะงัก ด้วยว่าไม่อาจเข้าใจให้ออมรับสภาพที่เป็นได้!

“ถอยไม่ได้แม่ก้าวเดียว” เสียงเข้มกระซิบใกล้ๆ พร้อมแรงกระแทกเสมือนกระตุ้นเตือนให้เอกรัตน์นึกถึงภาระหน้าที่อันใหญ่หลวงที่ได้รับมอบหมายในครั้งนี้

...เออวะ แอนนี่ก็แอนนี่ ถือว่าพลีชีพเพื่อชาติ!

คิดได้เช่นนั้นผู้กองหนุ่มในชุดสตรีศรีสยามก็เดินกรีดกรายเข้าหาเจ้าของเสียงทักด้วยลีลาสะบัดสะด้าง แต่เพราะอาการเกร็งยังไม่หายไปไหน ทำให้เสียงที่เปล่งออกมา นอกจากจะห้าวใหญ่ผิดวิถีหญิงงามแล้ว ยังดั่งสะท้อนเลือนลั่นไปทั่วบริเวณ

“หอยหลอด!”

...อะไรวะ! หอยหลุด...ชนาธิปถึงกับสะดุ้ง หันไปสบตาภริณี
เสมือนเป็นคำถาม เมื่ออีกฝ่ายส่งสัญญาณกลับมาว่าไม่เข้าใจเช่นเดียวกัน
คนเป็นหัวหน้าจึงใช้ข้อศอกกระทุ้งสีข้างของเอกรัตน์อีกครั้ง จนชายหนุ่ม
ผู้แอบกะเทยรู้สึกตัว หันรีหันขวางก็พบว่าสายตาทุกคู่กำลังมองเขม็งมา
ที่เขา!

ชายหนุ่มในชุดสตรีเปรี้ยวจี๊ดจ๊าดรีบแก้สถานการณ์โดยปรายยิ้ม
หวานหยาดยิ้ม พร้อมโบกไม้โบกมือไปรอบๆ ประหนึ่งเป็นนางงามล้วนเวที
ก่อนกลั่นใจบีบเสียงเล็กเสียงน้อยส่งไปให้ลิลลี่ ผู้หญิงข้ามเพศตัวจริง
เสียงจริงที่ยืนใจตุ้มๆ ต่อมๆ ไม่ค่อยเชื่อมั่นในตัวลูกศิษย์เธอเท่าไรนัก

“ตาย ยายลิลลี่ หล่อนยังสวยเหมือนเดิมนะยะ คิดถึงจริงๆ
มัวบมวบ” แล้วร่างถึกเกินสตรีของเอกรัตน์ก็เอียงซ้ายเอียงขวาส่งจูบ
ให้แก่ใบหน้างดงามราวหญิงแท้ของลิลลี่ เสมือนเป็นเพื่อนรักที่พลัดพราก
จากกันตั้งแต่ชาติปางก่อน

ชนาธิปลอบผ่อนหายใจอย่างโล่งอกให้แก่สถานการณ์ที่เริ่มดีขึ้น
แผนการกำลังเป็นไปตามที่วางไว้ ชายหนุ่มอยากให้การมาปรากฏตัว
ในวันแรกของพวกเขาคือเป็นธรรมชาติและชัดเจนในสายตาคนทั่วไป จะได้
ไม่เป็นที่กังขากับบุคคลในมุมมืด ที่สารวัตรหนุ่มเชื่อว่าจับตาดูความ
เคลื่อนไหวภายในบริษัทแห่งนี้อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง!

“โอเคมาครบแล้ว ไปคะ เดี่ยวตามลิลลี่ไปรู้จักเด็กๆ กัน” เมื่อ
ทักทายกันพอหอมปากหอมคอ ลิลลี่ก็ทำการเคลื่อนย้ายขบวนเพื่อไปพบ
บุคคลสำคัญที่พวกเขาต้องการ

“ไม่เป็นไร เดี่ยวของพวกนี้ฉันเอาขึ้นไปเอง มีอะไรก็ไปทำเถอะ”
สตรีไม่แท่นหันไปสั่งพนักงานที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ก่อนเอื้อมมือไปรับกล่องสีด้น
สวยงามมาถือไว้

“ผมช่วยถือ” เสียงห้าวดังขึ้นจากชายหนุ่มเพียงคนเดียวในกลุ่ม
ทำให้ลิลลี่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่อย่างปลื้มปิติ เพราะแอบชอบในความบึกบึน

อีกทั้งใบหน้าดิบเถื่อนที่เต็มไปด้วยหนองคราของสารวัตรมาดเข้มคนนี้อยุ่ไม่น้อย

“อย่าเลยคะ ลิลลี่ถือเองได้”

“ผมช่วยดีกว่า” ชนาธิปเอ่ยล่ำซำอีกครั้ง เมื่อคาดคะเนแล้วว่าของในกล่องน่าจะมีน้ำหนักพอสมควร แม้ว่าคนถือจะเคยเป็นชายมาก่อนแต่ในสายตาเขา เธอก็ไม่ต่างจากผู้หญิงทั่วๆ ไป

“อะก็ได้ แต่ห้ามเปิดดูนะคะ เดี่ยวจะหาว่าลิลลี่ไม่เตือน” แม้ปากจะเอ่ยเตือน แต่น้ำเสียงอีกทั้งแววตากลับส่องสกาวสดใส มือเรียวยาวแก้งลี้ยงสัมผัสโดนหลังมือชายหนุ่ม นัยน์ตาทวนทอตะพานอย่างเห็นได้ชัด

ชนาธิปไม่ได้เอ่ยอะไร นอกจากดิ่งกล่องมาถือไว้ด้วยใบหน้านิ่งเฉย

“ทำไมหะรอยะหล่อน หรือว่ามีนางไมราแอบซ่อนอยู่” แอนนี่ที่เริ่มชินและอินกับบทบาทตัวเอง เอ่ยถามอย่างหยอกเย้าตามนิสัยขี้เล่นที่เคยมีเสมอมา

“โอ๊ย ยิ่งกว่านางไมราอีกคำหุ้ชหา เพราะฉะนั้นแรมโบ้ห้ามเปิดผอบโดยเด็ดขาด!”

แล้วคนทั้งหมดก็พากันเคลื่อนย้ายตัวเข้าไปในลิฟต์ ระหว่างนั้นโทรศัพท์ของชนาธิปก็ดังขึ้น เมื่อเห็นเป็นสายจากต่างประเทศชายหนุ่มจึงกดรับ แต่เพราะด้านในบรรจุผู้โดยสารไว้แน่นขนัด เขาจึงเอียงหน้าเข้าหากำแพงโดยใช้ลำตัวหนีบกล่องไว้ เพื่อคุยโทรศัพท์ได้ถนัดยิ่งขึ้น จนกระทั่งเมื่อคุยธุระจบลง ชนาธิปเพิ่งสังเกตว่าลิลลี่และคนอื่นๆ ได้จรรลึหายไปแล้วหมดสิ้น!

เมื่อคิดว่าคลาดกับเหล่าสมาชิกแน่ๆ แล้ว ชายหนุ่มก็ตัดสินใจต่อโทรศัพท์หามินรดา แต่ทว่าไม่มีสัญญาณตอบรับจากปลายสาย ในระหว่างที่เขาจะเปลี่ยนไปโทร. หาเอกรัตน์แทน หางตาก็ก็นึกเห็นข้อความระบุชั้นและชื่อห้องบนหน้ากล่องที่เขาถือ ชนาธิปจึงกดลิฟต์

ตามชั้นที่ปรากฏอย่างว่องไว

เมื่อถึงชั้นที่ต้องการ สารวัตรมาดเซอร์ก็เดินไปหาเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยที่ยืนอยู่ด้านหน้า แล้วโทรศัพท์ของเขาก็ดังขึ้น โดยมีนรดาเป็นผู้โทร. เข้ามา หญิงสาวบอกเข่าว่าลิลลี่ชวนแหวะที่ห้องเธอก่อน จึงรีบพากันออกไปจากลิฟต์ โดยลืมหัวหน້อย่างเขาเสียสนิท จากนั้นจึงสอบถามถึงจุดที่เขาเ็นอยู่ ก็พบว่าเขามาถึงสถานที่เป้าหมายก่อนแล้ว มีนรดาจึงโทร. ไปสั่งเจ้าหน้าที่ให้พาสายหนุ่มเข้าไปรอด้านใน โดยทั้งหมดจะรีบตามขึ้นมา

เมื่อตกลงกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ชนาธิปก็ถือกล่องใบเดิมเดินผ่านประตูกระจกเข้าไปอย่างไม่นาทร ภายในห้องแบ่งเป็นหลายห้องย่อย ชายหนุ่มเดินตรงไปยังจุดที่เจ้าหน้าที่บอกไว้ โดยดูป้ายจากด้านหน้า เมื่อเห็นชื่อห้องตรงกัน เขาก็ยกมือขึ้นเคาะตามมารยาท ก่อนถือวิสาสะเปิดเข้าไปด้านใน แล้วพบว่าไม่มีใครอยู่ในนั้น

สารวัตรหนุ่มมองไปโดยรอบ สถานที่ถูกตกแต่งไว้อย่างสวยงาม คล้ายห้องรับแขก แต่ทว่ามีโต๊ะประชุมเล็กๆ ตั้งอยู่ด้านข้าง ชายหนุ่มจึงเดินถือกล่องเพื่อเอาไปวางบนโต๊ะตรงหน้า ทว่าทำเ้าเจ้ากรรมดันสะดุด ชายผ้าที่ห้อยลงมาจากข้างหน้าต่าง ทำให้กล่องที่ถือมากระเด็นหลุดมือ เขาจึงรีบก้มลงเก็บอย่างตกใจ ด้วยเกรงว่าของด้านในจะชำรุดเสียหาย

ชายหนุ่มยกกล่องขึ้นมาเขย่าเบาๆ แต่ไม่ได้ยินเสียงอะไร เมื่อสังเกตเห็นว่าฝากล่องสามารถเปิดออกได้ จึงทโคธิป ไม่ใช่อะ...ชนาธิปก็อดไม่ได้ที่จะลองเปิดดู โดยหลงลืมคำเตือนของลิลลี่จนหมดสิ้น!

แล้วพอฝ่เหลี่ยมสีหวานก็ถูกเปิดออกก่อนเวลาอันควร กลับเป็นที่น่าเสียดายที่ไม่มีนางโมราไพล่ออกมาให้ระทึกใจอย่างที่เอกรัตน์เคยเอ่ยแหว สิ่งทีพบด้านในมีเพียงห่อพลาสติกสีขุ่นเล็กๆ สองสามห่อกับหนังสืออีกหลายเล่มวางซ้อนกัน

...เป็นเพราะหนังสือนี้เองกล่องใบนี้ถึงหนัก แล้วทำไมต้องหำนัก

ห้ามหนา...

ทั้งๆ ที่รู้สึกแปลกใจในถ้อยคำของลิลลี่ แต่เมื่อเห็นว่าของด้านในเป็นปกติดี ไม่ได้ชำรุดเสียหายอะไร ชายหนุ่มก็ผ่อนคลายใจอย่างโล่งอก แต่ในขณะที่หยิบฝากล่องมาปิด สารวัตรหนุ่มก็อดสงสัยไม่ได้ว่าอะไรอยู่ในห่อเล็กๆ ที่วางอยู่ด้านบนสุด จึงหยิบมันขึ้นมาดู เมื่อคิดว่าไหนๆ ก็ฝืนคำสั่งเปิดฝากล่องแล้ว ดูเพิ่มอีกสักนิดคงไม่เป็นไร

ในระหว่างนั้นเอง เสียงเปิดประตูก็ดังขึ้นจากด้านในสุด!

“ใครคะ!” ดูเหมือนว่าเสียงจ้วเจียที่ดังขึ้นท่ามกลางความเงียบสงัดจะมีผลให้ร่างใหญ่สะดุ้งตกใจจนเผลอทำผอบ เอ๊ย! ห่อพลาสติกตกจากมือ!

ดู้บ!...ทว่าตกอย่างเดียวไม่พอ มันยังหลุดจากห่อด้วยนี่สิ!

“นะ นั่นกางเกงใน...ไซ้ไหม” เสียงหวานเอื่อยขึ้นอย่างตกใจ แต่เมื่อเงยขึ้นเห็นใบหน้ากรรึมด้วยหมวดเคราราวกับกอริลลายักษ์ ก็ยิ่งตกใจหนักกว่าเก่า

ทันทีที่คนตรงหน้าคว้าชั้นในจีสดริงส์เหลืองอ๋อยไปถือไว้ พร้อมชูขึ้นราวกับผู้มีชัยชนะ นับดาวก็ถอยกรูด...กลัวเหลือเกินว่าเขาจะยกมันขึ้นดม!

...กอริลลาหีนกาม โรคจิตแน่ๆ มันเข้ามาได้ยังไง แล้วเธอจะทำยังไงดี!

ขณะที่หญิงสาวตรงหน้าจินตนาการเลิคล้ำไปถึงไหนต่อไหนในความเป็นจริงแล้ว สารวัตรหนุ่มก็แคร์ป๊กว่ามันมาถือไว้ เพราะความตกใจและอับอาย คนที่ไม่ค่อยได้แสดงอารมณ์ พอยิ่งอายยิ่งหน้าบึ้งตึงโดยไม่รู้ตัว และหน้าก็ (โคตร) บึ้งขึ้นเรื่อยๆ เมื่อจดจำได้ว่าผู้หญิงคนนี้เป็นคนที่เขาวางแผนเข้ามาเพื่อใกล้ชิด

“นับดาว!”

“อย่าเข้ามานะ ถอยออกไป” เจ้าของชื่อถึงกับสะดุ้ง เมื่อไร้โรคจิตเรียกชื่อเธออย่างนี้กระหาย!

จะถอยกลับเข้าไปในห้องก็กลัวกลายเป็นเสียหลักจนมุม ทางเดียวที่จะรอดพ้นคือต้องออกไปทางประตูด้านหน้า ทว่าในขณะที่คิดจนสมองแทบระเบิด กอริลล่ายักษ์ก็ย่างเข้ามาหาเธออย่างอุกอาจ! เมื่อความกลัวถึงขีดสุด หญิงสาวก็ตะโกนสุดเสียงหวังให้คนด้านนอกได้ยิน!

“ช่วยด้วย มีคนร้าย มีคนร้ายอยู่ในนี้ มี อุ๊บ...” ทันใดนั้นเอง กอริลล่าน้ายักษ์ก็ตะปบเข้าที่ริมฝีปากเธออย่างรวดเร็ว!

ชนาธิปปิดปากหญิงสาวด้วยความตกใจ ยิ่งเธอดิ้นเขายังรัดเธอไว้นั่น จนลืมไปว่าชั้นในเจ้ากรรมตัวต้นเหตุยังสิงสถิตอยู่ในมือเขา... และมือเขาก็ปิดปากเธออยู่!

“อ้อยอ๊ะ ใ้อี้ก๊อิด (ปล่อยนะ ใ้อี้โรคจิต)” นับดาวดินอย่างรุนแรงด้วยความกลัวสุดหัวใจ รู้สึกรังเกียจและขยะแขยงชั้นในของใครก็ไม่รู้ที่ใ้อี้โรคจิตเอามาปิดปากเธอ

“ผมไม่ใช่ใ้อี้โรคจิต ถ้าผมปล่อยต้องสัญญาว่าจะไม่ร้อง” สารวัตรหนุ่มหวานล่อมจำเลยในอ้อมแขน แต่อีกฝ่ายก็ถึบทั้งถองให้เขว่นวายไปหมด จนเขาต้องย่ำข้างหูเธออีกครั้ง “ผมจะปล่อยมือ แต่คุณต้องไม่ร้องโอเคนะ สัญญาสิ”

เพราะคิดว่าเป็นหนทางเดียวที่จะรอด นับดาวจึงพยักหน้าส่งๆ ไป “ห้ามร้องนะ” หญิงสาวพยักหน้าหงึกๆ อีกครั้ง โดยไม่มีอาการต่อสู้อะไรขึ้นในใจ

“โอเค คุณเป็นอิสระแล้ว” เท่านั้นแหละ ร่างบางที่หมดพิษสงก็กระแทกเข้าที่หน้าท้องใ้อี้กอริลลาโรคจิตอย่างรวดเร็ว ก่อนจะแหกปากร้องดังยิ่งกว่าเดิม!

“ช่วยด้วยๆ มีใ้อี้โรคจิตอยู่ในนี้ ช่วยด้วย ใครก็ได้ช่วยที”

แม้เจ็บปวดแต่ชนาธิปกลับใจโผล่เข้าวัดร่างบางไว้นั่น ด้วยเกรงว่าความเข้าใจผิดครั้งนี้จะพาให้แผนล้มตั้งแต่ยังไม่ได้เริ่ม

“ผมบอกแล้วไงว่าผมไม่ใช่ใ้อี้โรคจิต ฟังภาษาคนไม่รู้เรื่องรีไร”

น้ำเสียงผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ที่โดนกล่าวหาว่าเป็นไอ้โรคจิตเห็นคาม
เริ่มมีน้ำให้ขึ้นมาตึงๆ

“แล้วที่อยู่มือนี้อะไร เอาออกไปห่างๆ เลยนะไอ้กอริลลาลักษณ์”
แม้พยายามบังคับเสียงไม่ให้สั่น แต่นับดาวรู้ว่าเสียงเธอกำลังสั่นมาก!

“เฮ้ย ไม่ใช่!” ขนาธิไปถึงกับสะดุ้งรีบโยนของในมือทิ้งอย่างตกใจ

“ปล่อยฉันนะ ช่วยด้วย ช่วยด้วย”

“นี่คุณหยุดร้องแล้วฟังผมบ้างสิ ผมไม่ใช่ไอ้โรคจิต” นอกจาก
ไม่เชื่อแล้วหญิงสาวยังร้องดังขึ้นเรื่อย ๆ

“หยุดร้องเดี๋ยวนี้!” เสียงเข้มตวาดขึ้นอย่างหมดความอดทน

เมื่อกอริลลาโรคจิตเริ่มคลุ้มคลั่ง หัวใจนับดาวก็เต้นระรัว หนทาง
รอดดูเหมือนลดน้อยลงเต็มที...ไม่! เธอจะไม่ยอมแพ้ คิดได้เช่นนั้นก็หลับหู
หลับตาฝงเขียวลงบนลำแขนล่าๆ ของเขาชนิดเต็มเหนี่ยวไม่มียั้ง!

“โอ๊ย! ปล่อยนะ” สารวัตรหนุ่มสะดุ้งสุดตัว แต่นอกจากอีกฝ่าย
จะไม่ปล่อย ยังบดขยี้เนื้อแน่นๆ ของเขาจนเลือดกบปาก...เลือดเขาอะ!
ไม่ใช่เลือดเธอ!

“ปล่อยนะยายหมาบ้า ไม่ปล่อยใช่ไหม”

“ไอ้ออ้ย (ไม่ปล่อย)” แม้รับรู้ได้ถึงกลิ่นคาวเลือด แต่นับดาวยัง
บดขยี้ฟันขาวๆ ของตัวเองลงไปอย่างไม่ย่อท้อ...ถ้าเธอใจอ่อนนั่นหมายถึง
หนทางรอดที่ริบหรี่!

เมื่อความอดทนพุ่งทะยานถึงขีดสูงสุด สารวัตรหนุ่มก็ตัดสินใจ
กระชากแขนออกจากปากเธออย่างแรง!

“ว้าย!” ร่างนับดาวเซไปมา ก่อนหงายเงิบไปด้านหลัง ในจังหวะนั้น
เอง หญิงสาวก็คว่ำหน้าเข้าไปที่ท่อนแขนแข็งแกร่งหวังจะเป็นหลักยึด แต่
ต้องเสียท่าเมื่อขาดันเกี่ยวเข้าหากันจนเสียหลักล้มลงมาทั้งสองคน!

เมื่อรู้ว่าล้มแน่ๆ แล้ว ขนาธิก็รีบเบี่ยงตัว ตัวร่างบางขึ้นมาไว้นอก
โดยใช้ลำตัวเป็นเบาะรองรับร่างเธอไว้ เพราะเกรงว่าเธอจะแบนเป็น

กลัวยั้งอยู่ได้ร่างเขา ทั้งๆ ที่มันเป็นความหวังดีโดยไม่มีเจตนาแอบแฝง แต่แค้นในใจของหญิงสาวดันประทับลงบนริมฝีปากหนาของเขา จนรับรู้ได้ถึงความเนียนนุ่มและหอมละมุนของคนในอ้อมแขน

แล้วบานประตูก็ถูกเปิดออกอย่างรวดเร็ว!

“ว้าย สตาร์! คุณช่าง!”

เสียงร้องทักอย่างตกใจของลิลลี่ทำให้ร่างสองร่างที่กอดกันกลม ระเบิดออกจากกัน ในขณะที่ผู้มาใหม่รีบวิ่งฝ่าเท้าเข้าไปหา ทว่าก่อนถึงตัว คนทั้งสอง สายตาชั้นเลิศของสาวน้อยแอนนี่ก็สะดุดเข้ากับชั้นในสตรี เจ้าปัญหาที่ตกอยู่บนพื้นห้อง ร่างใหญ่ถึงกับชะงักค้าง ก่อนจะยกมือขึ้น ทาบออกอย่างตกใจ!

...คุณพระ รุ่งนี้มันมีอะไรตรงกลางด้วย ยอดเยี่ยมที่สุด!

...นี่นะ คุณช่าง!

นับดาวถอนใจแล้วถอนใจอีกเพื่อให้คนตรงหน้าได้ยิน แม้เหตุการณ์ระทึกขวัญผ่านพ้นไปพร้อมกับคำอธิบายของลิลลี่ ในเรื่องความเข้าใจผิดที่เกิดขึ้น แต่นับดาวก็รู้สึกหอนเกินกว่าจะทำใจร่วมงานกับนายคนนี้ได้อันที่จริงลิลลี่บอกเธอไว้บ้างแล้ว เรื่องการเปลี่ยนเจ้าหน้าที่เออาร์จากเดิม มาเป็นที่งานมือหนึ่งที่เป็นตรงมาจากประเทศอังกฤษ ซึ่งนอกจากจะทำหน้าที่เป็นตัวแทนประสานงานบริษัทแล้ว ยังมาคอยดูแลตามติดเธอเป็นพิเศษ เพื่อชดเชยให้แก่การบาดเจ็บของเธอในครั้งก่อน

...เอ๋ม แต่ถ้าชดใช้แบบนี้ ไม่ชดใช้ดีกว่าไหม...

ไม่ว่าจะดูอย่างไร ผู้ชายตัวใหญ่ยักษ์ที่นั่งทำแผลอยู่ตรงนี้ก็เหมือนโจรป่ามากกว่าคนดูแลดารา หน้าบึ้งหน้าตึงจนเธอไม่แน่ใจว่าถ้าเขาโมโหขึ้นมา จะหาเรื่องกินหัวกินตับเธอหรือเปล่า แถมภาพถือกางเกงในก็ยังติดตามล้นประสาทจนกระทั่งตอนนี้

“ถ้าคุณช่างที่พี่บอกไว้ คือนายกอริลลายักษ์คนนี้ สตาร์ขอไม่เอา

ก็แล้วกันนะคะ!”

“โอเคเนี่ย ก่อนสตาร์ พี่บอกแล้วว่ามันเป็นเรื่องเข้าใจผิด ของในกล่องเป็นอุปกรณ์ประกอบฉากที่จะเอาไปให้รังใช้พิดติงละครของบริษัท คุณข้างแค่ช่วยถือมาให้เท่านั้น เอาอย่างนี้ ถ้าสตาร์จะโกรธก็ขอให้โกรธพี่เถอะนะ แต่อย่าเอามาเกี่ยวกับเรื่องงานเลยพี่ขอร้อง”

ลิลลี่มองดาราทำเงินอีกคนของค่ายอย่างหนักใจ แม้ว่านับดาวจะเริ่มดันด้วยบทนางร้าย ทว่าด้วยฝีมือที่จัดจ้านบวกกับใบหน้าสวยงามเก๋ไก๋เป็นเอกลักษณ์ของตัวเอง ทำให้ชื่อเสียงเธอค่อยๆ ทะยานขึ้นเรื่อยๆ จนสามารถรับได้ทั้งบทนางร้ายและนางเอกในคราเดียวกัน บริษัทจึงถือว่าเธอคือคนสำคัญไม่แพ้รัชชิดาและริทัต

“ไม่ว่าพี่ลี้จะพูดยังไง สตาร์ก็ยืนยันคำเดิมค่ะ ไม่เอาไอ้โรคจิต” นับดาวยังยืนยันกรานแข็งขัน เท่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ชีวิตเธอก็มีแต่เรื่องให้หวาดผวาท่อแล้ว อย่าเอากอริลลานั้นมาเพิ่มเลเวลความน่ากลัวให้แก่ชีวิตเธออีกเลย

“ผมบอกแล้วว่าไม่ใช่ไอ้โรคจิต คุณลิลลี่ก็อธิบายแล้ว ไม่ได้ยินรีไรแม่ดาวลูกไก่” สารวัตรหนุ่มชักมีน้ำใจขึ้นมาบ้าง

“อย่ามาเรียกแบบนี้ละ ไม่ว่ายังไงฉันก็ไม่มีวันยอมร่วมงานกับนายเด็ดขาด ไอ้กอริลลาขโมยกางเกงใน” นับดาวลุกขึ้นยืนทำสะเอวอย่างไม่ยอมแพ้ ทั้งที่ในใจยังหวาดๆ เขาอยู่ไม่น้อย

เมื่อไม่มีใครยอมใคร คนทั้งสองจึงยังส่งสายตาค้างจ้องกันไปไม่เลิก

สำหรับนับดาวแล้วมีเพียงพี่ชายและพี่สาวเท่านั้นที่เธอยังคงเป็นหนูดาว น้องสาวที่น่ารักน่าเอ็นดูไม่เปลี่ยนแปลง แต่กับคนอื่นเธอจะสวมบทบาทเป็นสตาร์ ดารานางแบบที่ไม่ยอมให้ใครมารังแก นั่นเพราะการใช้ชีวิตในวงการตลอดระยะเวลาหลายปีที่ผ่านมา ทำให้เธอตระหนักชัดว่า ‘เปลือก’ ที่ดูแข็งแกร่งเท่านั้น ถึงจะทำให้เธอยืนหยัดอยู่ในโลกมายา

ได้อย่างสง่างาม เพราะฉะนั้นต่อไปให้เธอกลัวยิ่งๆ ก็จะไม่พยายามไม่แสดงออกมาให้เห็น

ด้านเหล่าผู้พิทักษ์สันติราษฎร์อีกสามคนถึงกับลอบสบตากัน
อย่างหวาดวิตก เมื่อเห็นสีหน้าสารวัตรของพวกเขาเริ่มหงุดหงิดไม่พอใจ ถ้ายังคงเป็นอย่างนี้ต่อไป มีหวังแผนการที่อุทิศสำหรับเตรียมกันมาต้องล้มไม่เป็นท่าแน่ๆ คิดได้เช่นนั้นเอกรัตน์จึงตัดสินใจเสียสละ (ความสาว) เพื่อยุติเรื่องราววุ่นวายในครั้งนี้!

“สตาร์คะ ได้โปรดเถอะค่ะ” เสียงห้าวใหญ่ที่พยายามดัดให้อ่อนหวานนุ่มนวลดังขึ้นพร้อมร่างถึกของชายในชุดสตรีสีสันสดใสกระแทกตัวลงนั่งตรงหน้าหญิงสาว ก่อนถือวิสาสะเอื้อมมาจับมือเธอไว้ “สงสารแอนนี่เถอะนะคะ”

“คะ” นัปดาห์เอียงคอมองใบหน้าที่ถูกแต่งไว้จิ้มลิ้มเกินชายอย่างไม่ค่อยเข้าใจความหมาย “อ้อ ถ้าคุณกลัวว่างานของคุณจะมีปัญหาด้วยไม่ต้องกังวลคะ สตาร์ไม่ใช่คนพาล คุณก็ส่วนคุณ นายนั้นก็ส่วนนายนั้นคะ ไม่เกี่ยวกับอยู่แล้ว สบายใจได้”

ทว่าแทนที่แอนนี่สตรี (ปลอม) ศรีสยามจะรับคำแต่โดยดีกลับส่ายหน้าไปมา...

“เกี่ยวคะ เขาเกี่ยวกับแอนนี่ เพราะเขาเป็น เป็น...” แล้วเอกรัตน์ก็หันไปมองชนาธิปด้วยแววตาหวานซึ้ง (จนเสียเงิน)

“เป็นอะไรคะ” เมื่อนัปดาห์ถามกลับอีกครั้ง คนที่นั่งคุกเข่าอย่างขอความเห็นใจที่สุดหายใจยาว ยาว และ (โคตร) ยาว

...เอวาระ เป็นไงเป็นกัน ยอมเพื่อชาติอีกสักที...คิดได้เช่นนั้นจึงหันกลับไปมองหน้าหญิงสาวพร้อมคำตอบที่ทำเอาตาค้างกันทั่วทั้งห้อง!

“เพราะเขาเป็นสามีของแอนนี่คะ”

“คุณพระ! สามี!”

เสียงอุทานที่ดังขึ้นคับห้องไม่ได้เป็นของนับดาว หญิงสาวเพียง
ทวนคำเบาๆ ขณะที่คนอื่นๆ ในห้องเบิกตากว้างตกตะลึงกับสิ่งที่ได้ยิน
แม้กระทั่งตัวชนาธิปเอง!

“ข้างคะ แอนนี่ขอโทษที่ต้องบอกความจริง” เสียงหัวยังคงดัดให้
อดอ้อนควบคู่ไปกับสีหน้าและแววตา ทว่าบัดนี้สามีเธอเริ่มมีสติกลับ
คืนมา สีหน้าที่เคยเคร่งเครียดแปรเปลี่ยนเป็นบึ้งตึง แต่ก่อนที่สารวัตร
หน้ายักษ์จะได้แก้ไขข้อเท็จจริงอะไรออกไป เสียงนับดาวก็ดังขึ้นเสียก่อน

“นายคนนี้...เป็นสามี ไซ่เธอคะ” คนถามหรีตามองอย่างไม่แน่ใจ
เมื่อวัดจากสภาพทางเคมีแล้วไม่น่าเอามาผสมกันได้

“ไซ่คะ เราตกลงใจอยู่กับกันอย่างสามีภรรยามานานแล้ว” เอกรัตน์
พยักหน้ารับหนักแน่น ขณะที่สารวัตรหนุ่มส่ายหน้าเพราะรับไม่ได้อย่าง
รุนแรง

“ไม่ชะ...” ทว่าในวินาทีที่คำปฏิเสธจะหลุดออกมา ผู้กองหนุ่มก็
ปฏิบัติการปิดปากพยานด้วยริมฝีปากใหญ่ของตัวเองอย่างรวดเร็ว!

พระเจ้า! มันไม่ใช่แค่เพียงสร้างความตกใจให้ทุกคน แต่เรียกว่า
ช็อกกันถ้วนหน้าเลยดีกว่า!

ทว่าแท้จริงแล้วริมฝีปากหนาของคนทั้งสองไม่ได้เบียดประชิดกัน
จริงๆ เพราะเอกรัตน์ยกมือทั้งสองข้างขึ้นบังไว้ เพื่อสร้างภาพให้เหมือน
เป็นการจูบกันเท่านั้น “เฮลลิ ถ้าฟิธป์ไม่ทำตาม วอดวายกันหมดนี่แน่”
เสียงกระซิบไม่ห่างทำให้สารวัตรหนุ่มนั่งอึ้งชั่วอึดใจ ในที่สุดใบหน้าเข้มน
ก็ก้มต่ำลงเล็กน้อยคล้ายยอมรับ แต่ยังไม่วายส่งแววตาพิฆาตที่เปล่งเป็น
คำพูดได้ว่า...ฝากไว้ก่อนเถอะ ใจั่วตัวสวบ!

เมื่อสมควรแก่เวลาที่ควรแยกออกจากกัน สาวน้อยแอนนี่ก็ถอน
จุมพิตอันดูดีเต็มถอยห่างออกมาจากริมฝีปากสามีเธอ ก่อนหันไปมอง
นับดาวด้วยแววตาแว่ววนอีกครั้ง

“สตาร์ต้า ได้โปรดเถอะคะ ให้โอกาสสามีแอนนี่เถอะนะ เราสองคน

รักกันมาก บอกตรงๆ ว่าแอนนี่ไม่อยากให้ช้างกลับไปลอนดอนอีก เราสองคน
อยากกลับมาสร้างครอบครัวอบอุ่นอยู่เมืองไทย ให้โอกาสช้างน้อย
ของแอนนี่เถอะนะคะ นะคะสตาร์”

...ทุ่มทุนสร้างสุดตัวขนาดนี้ ถ้ายังไม่ใจอ่อนก็ไม่ว่าจะทำยังไงแล้ว...

ไม่ใช่เพียงแค่อิเรกต์ที่รอฟังคำตอบด้วยใจลุ้นระทึก แม้แต่มีนรดา
และภริณีที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ก็ลุ้นตามทั้งที่หัวใจยังเต้นตึกตักกับฉากเลิฟซีน
วาบวามชวนขวัญผวาเมื่อสักครู่นี้หาย

นับดาวมองหน้าคนขอร้องด้วยแวตาค่อนลง ทว่าเมื่อแลเลยไป
ถึงใบหน้าเต็มไปด้วยหนวดเคราของชายหนุ่มอีกคนเธอก็ต้องถอนใจ

...โรคจิตไม่พอยังผิดเพศอีก พ่อออริสลาโยกซ์เอ๊ย...

“ยังไม่รับปากคะ แต่ขอคิดดูก่อน”...และคงต้องคิดนานเลยทีเดียว...

แม้หญิงสาวไม่ได้ตอบรับ แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ ซึ่งแค่นี้ก็น่าดีมากๆ แล้ว
สำหรับอิเรกต์ “ไม่เป็นไรค่า แค่นี้แอนนี่ก็รู้สึกปลื้มปริ่มเป็นที่สุด”

กิริยาวาจาลิ้มใจของอิเรกต์แม้ดูน่ารักน่าเอ็นดูในสายตา นับดาว
แต่สำหรับชนาธิปแล้วเขาแทบประทับฝ่าเท้าลงบนก้นางมวงอนของคนที่พูด
ให้หายหน้าได้

เมื่อเห็นท่าที่อ่อนลงของพยานคนสำคัญ มีนรดา ก็ถอนหายใจอย่าง
โล่งอก ในจังหวะที่เธอหันไปยิ้มให้ลิลลี่ เสียงเปิดประตูห้องก็ดังขึ้น ทันทันที
เห็นว่าผู้เข้ามาใหม่เป็นใคร ลิลลี่ก็รีบกระวีกระวาดเข้าไปหาอย่างยินดี

“น้องดากับรุ่งมาแล้ว พี่จะได้แนะนำเออาร์คนใหม่ให้รู้จักซะเลย
นี่พี่แอนนี่ที่พี่อรุณไว้ ตั้งแต่พี่รุ่งนี้แอนนี่จะมาคอยดูแลรุ่ง ส่วนคุณก็มี
จะคอยดูแลน้องดา”

“น้องดาอินดีคะ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะคะ”

“ครับ” อิเรกต์รับคำราวกับเป็นชายชาติเสืออย่างลืมหูลืมตา ทำเอากิริณี
ที่ยืนอยู่ข้างๆ รีบกระทุ้งแขนเตือนสติ บุคลิกของชายหนุ่มจึงกลับมาเป็น
สตรีเพศอีกครั้ง “จ้ะแอนนี่ต้องขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะค่า”

“แล้วรู้ล่ะ” ลิลลี่หันไปถามรู้งพราวอย่างไม่แน่ใจ

“รู้งยังงี้ก็ได้ ไม่เรื่องมากเหมือนใครบางคนอยู่แล้ว” จบคำพูดคล้าย กระแทกกระเทียบเปรียบเปรย สาวหุ่นสะบึ้มก็หันไปยิ้มกริ่มให้เอกรัตน์ ก่อนจะเดินเลยเข้าไปยังห้องพักผ่อนด้านในโดยไม่สนใจใครอีก

นับดาวมองกิริยาหน้าเซ็ดไหล่ติ่งของคนที่ผ่านมาไปอย่างเฉยเมย ก่อนหันกลับไปหาลิลลี่อีกครั้ง “เอาเป็นว่ามีธุระแค่นี้ใช่ไหมคะ จั๊นสตาร์ ขอตัวก่อน”

เมื่อหนึ่งในคณะกรรมการบริหารพยักหน้ารับ นับดาวก็หันไปยกมือไหว้ทุกคนด้วยรอยยิ้มน้อยๆ ทว่าก่อนรอยยิ้มแสนหวานของเธอจะถึง กอริลลาหน้าหนวด หญิงสาวก็รีบดึงมันคืนกลับมาอย่างรวดเร็ว

เมื่อเหล่าดวงดาวเดินทางออกไปจากบริเวณนี้จนหมดสิ้น
เสียงถอนหายใจของเหล่าผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ก็ดังขึ้นอย่างโล่งอก คงมีเพียงลิลลี่ที่หันมาจ้องหน้าสาววัตรหนุ่มด้วยแวตาคิดหวังอย่างรุนแรง

“โอ้เอ๊ย กินกันเองก็ไม่บอก ปล่อยให้คนสวยปล้มแรมไปอยู่ตั้งนาน น่าโมโหที่สุด” แล้วคนพูดก็สะบัดหน้าพริตหันหลังเดินจากไปอย่างอนงๆ ทั้งไว้เพียงชนาธิปที่สบตาเอกรัตน์อย่างคาดโทษ

ทว่ามินรดาและกิริณีกลับเข้าใจว่าชายหนุ่มทั้งสองส่งความหวานให้กันไม่เลิกรา สองตำรวจสาวจึงถอนใจเอืออใหญ่

...เฮ้อ! โลกเราชักอยู่ยากขึ้นทุกวัน...

กฎหมายลึกลับขึ้นยืนอย่างไม่ค่อยพอใจนัก เมื่อน้องสาวเล่าถึง
เรื่องราวชวนปวดศีรษะในครั้งแรกที่พบผู้ดูแลคนใหม่จบลง

“อย่าไปยอমনะหนูดาว พฤติกรรมโรคจิตแบบนี้ไม่น่าไว้วางใจ โรคจิต ผิดเพศ มีแนวโน้มว่าอาจวิกลจริตด้วย”

คณางค์ฟังแล้วได้แต่ส่ายหน้ากับการวิเคราะห์หิ้วหัวชวนหาเรื่อง

ของน้องชาย

“ทฤษฎีไหนของแกนนายตะวัน”

“ทฤษฎีอะไรก็เรื่องของฉัน ที่แน่ๆ ฉันไม่มีทางยอมให้มันมาอยู่ใกล้ หนูดาวเด็ดขาด” ไม่เพียงน้ำเสียง สีนหน้าภาณุมาศยังมาดมั่นจนคนเป็นพี่ เริ่มกังวล กลัวพ่อตัวดีจะเข้าไปทำลายแผนการของตำรวจให้ย่อยยับลงใน พริบตาด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จึงรีบหาทางเบรกไว้ก่อน

“นั่งลงเลยนายตะวัน แค่เรื่องเข้าใจผิดเล็กน้อย ขอร้องอย่าทำให้ มันเป็นเรื่องใหญ่”

“อะไรของแก นี่แกกล้าพูดได้ยังไงว่าเล็กน้อย นี่เขากำลังส่งไอ้บ้า โรคจิตที่ไหนก็ไม่รู้มาดูแลน้องสาวของพวกเราเนะ จะแค่นี้ได้ยังไง อ้อใช่...” ท้ายประโยคลากเสียงยาวยังไม่พอ สีนหน้าสีต่ายชวนให้มันได้สุดชีวิต “ตอนนี้มีลูกมีผิวแล้วนี่ น้องนุ่นไม่ต้องสนใจกันแล้ว”

“หยุดเลยนะนายตะวันตัวแสบ” แต่แทนที่ภาณุมาศจะหยุดตาม คำพูดของพี่สาว กลับเซิดหน้าขึ้นอย่างอนๆ ทว่าแลดูน่าขงมากกว่า น่าเอ็นดู

“เถอะ...ไม่เป็นไรนะหนูดาว ยังไงพี่ชายคนนี้ก็อยู่เคียงข้างหนูดาว เสมอ เพราะฉะนั้นสามวอไปเลย อย่าได้แคร์”

“อะไรของแก สามวอ” คณางค์ถามขึ้นอย่างไม่เข้าใจ นับดาว ที่นั่งฟังเสียบๆ จึงหันมาเฉลยด้วยรอยยิ้ม “วิน เหวี่ยง ว่ากคะ พี่ฟ้า”

“นายตะวัน!” คณางค์ส่ายหน้าอย่างเหลืออด ก็ป๊ๆ น้องเธอ คนนี้ก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลงไปเลยจริงๆ “แถนะแก สอนน้องแต่ละอย่าง เอาสิ่งที่มันปกติบ้างได้ไหม ยังดินะที่หนูดาวโตแล้ว ไม่ใช่เด็กๆ อย่าง น้องมูน”

“ทำไม ฉันก็สอนของฉันถูกแล้ว เอาให้สบายใจ ใครไม่จำงไม่ต้อง กลัว เดี่ยวพี่ตะวันจัดการเอง!” ภาณุมาศยังคงยืนกรานในความคิดเดิม อย่างภาคภูมิใจ

“อ้อ ไอ้ที่จ้างน้องมาเป็นฟรีเซนต์เตอร์ นางแบบโฆษณา อีเวนต์ต่างๆ นานา แถมยังสั่งให้บริษัทจัดงานรุ่นนี้นั่นแหละไปหมด น่าภูมิใจตายละ เราว่าให้เงินน้องมาเลยจะดีกว่าไหม” แล้วคนแก้วเสียงเล็กก็หันมาพูดกับน้องชายด้วยน้ำเสียงจริงจังขึ้น “เลิกซะที่เถอะนะนายตะวัน แค่นี้มีแกอยู่ใกล้ๆ นี่ น้องก็โดนสื่อมาที่ไม่เว้นแต่ละวันแล้ว”

“แกนี่ไม่เข้าใจหลักการตลาดซะบ้างเลยปากฟ้า ยังไงซะ บริษัทฉันกับบริษัทอานหนึ่งก็ต้องมีฟรีเซนต์เตอร์โปรโมตสินค้าอยู่แล้ว ก็แค่ให้หนูดาวผูกขาดผลิตภัณฑ์ทุกอย่างเท่านั้นเอง ดีเสียอีก ถึงไม่มีละคร คนก็จะได้ไม่ลืมหำหน้า อัฐยายซื้อขนมยาย เราก็แอบปี น้องเราก็แอบปี วินๆ กันทั้งสองฝ่าย จริงไหมหนูดาว”

เหมือนจะชวนให้ค่อยตาม แต่ฟังดูแล้วกลัววิมัยมะแหม่งชอบกล หากเพราะไม่อยากขัดความหวังดีของพี่ชาย อีกทั้งต่อให้ไม่เห็นด้วยยังไง พี่ชายคนนี้ก็ไม่เคยฟังอยู่ดี นับดาวจึงจำต้องพยักหน้ารับอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก

“คงอย่างนั้นมั้งคะ พี่ตะวัน”

ทว่าคนงานก็กลับส่ายหน้าอย่างเอือมระอา เพราะพูดถึงเรื่องนี้ที่ไร น้องชายก็มักแถมจนได้โล่ทุกครั้งไป

“หนูดาวอย่าไปฟังนายตะวันมากนัก ฟังพี่ดีกว่า พี่ว่าเราควรให้โอกาสเขาดู อย่างมองคนแต่ภายนอก หนูดาวเคยบอกกับพี่ไม่ใช่หรอว่า บริษัทดูแลเอาใจใส่ดีมาก แล้วที่น้องของพี่ยังคงร่วมงานอยู่กับที่นี่ ก็เพราะรำลึกถึงบุญคุณที่เคยบ่อนานให้ เพราะฉะนั้นพี่ก็อยากให้เชื่อใจว่าทางนั้นต้องหาคนที่ดีที่สุดมาอยู่เคียงข้างหนูดาว” เสียงเล็กไม่เพียงอ่อนหวาน แต่ยังอ่อนโยนจนคนเป็นน้องเริ่มค่อยตาม

“บอกตามตรงนะคะพี่ฟ้า หนูดาวไม่ค่อยไว้วางใจผู้ชายคนนั้นเท่าไร เขาดู...ยังงี้ดีละ คือเขาดูไม่ค่อยเหมือนคนที่จะทำอาชีพนี้ได้เลย ดูจิตๆ ชอบกล แต่หนูดาวเกรงใจบริษัท ปกติหนูดาวไม่ใช่คนเรื่องมากอยู่แล้ว”

“งั้นก็ตกลงให้โอกาสเขาคุณนะ...” แก้วเสียงหวานล่ำซำมาอีกครั้ง
เมื่อเห็นน้องสาวเริ่มลังเล แต่ภาณุมาศกลับขัดขึ้นอย่างไม่ยินยอม

“พี่บอกแล้วไงว่าไม่ต้องไปเกรงใจมัน หนูดาวทำเงินให้บริษัทมา
ตั้งเท่าไร่แล้ว เพราะฉะนั้น...อู๊ป” แล้วเสียงคนช่างยุก็ขาดหายไป เมื่อ
ฝ่ามือเรียวกเล็กของพี่สาวคนโตตะปบลงบนปากอย่างหมดความอดทน
อีกทั้งยังกดมือตัวเองไว้แน่น เพราะกลัวว่าตัวมารจะขัดจังหวะขึ้นมาอีก

“ลองให้โอกาสเขาดูสักครั้งนะหนูดาว ตั้งข้อแม้กับเขาไว้ก่อนก็ได้
ถ้าเขาทำไม่ได้ก็บอกเลิกทีหลัง ไม่เห็นเสียหายอะไร” คำพูดอย่างมีเหตุผล
ของคณางค์ทำให้นับดาวเริ่มคล้อยตาม

ทว่าจิ้งหะนั้นเอง ภาณุมาศก็ตื่นหลุดจากอุ้งมือมารของคนเป็นพี่
ได้สำเร็จ ชายหนุ่มรีบโผล่เข้าไปจับบ่าทั้งสองข้างของน้องสาวให้หันเข้าหา
ตัวเขาอย่างรวดเร็ว

“อย่ายอมนะหนูดาว ในเมื่อเรามีสิทธิ์เลือก เรื่องอะไรต้องไปยอม
ไอ้ย!” แล้วคนช่างเลี่ยมก็ร้องเสียงหลงอย่างตกใจ ก่อนแปรเปลี่ยนเป็น
เจ็บปวดเมื่อคนเป็นพี่จัดการตึงหน้องชายเจ้าปัญหาย่างสุดแรงเกิด!

“นี่แน่ะ ไฉนนายตะวันตัวแสบ ยังเลี่ยมไม่เลิกซะใหม่”

“ไอ้ย พอแล้วๆ ปล่อยได้แล้ว เจ็บ! ปล่อยๆ” ภาณุมาศโอดครวญ
ขณะยกมือหนาของตนจับมือคณางค์ไว้ด้วยความเจ็บปวด

ทว่านอกจากไม่ยอมหยุดแล้ว ยายผู้หญิงท้องแรงควายยังดิ่งใบหู
เขาจนแดงก่ำและทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ แถมยังเอ่ยล่ำซำกับการกระทำ
ของตัวเองอย่างไม่มีใจอ่อน

“ไม่ปล่อย! จนกว่าจะรับปากว่าจะไม่ยุ่งเรื่องนี้อีก ให้น้องเป็น
คนตัดสินใจเอง”

“ฉันไม่ยอม ฉันจะยุ่ง!” ชายหนุ่มกัดฟันยืนกรานเช่นเดิม

“ไม่ยอมซะใหม่ ดีละ ไม่ต้องยอมนะนายตะวัน อย่ายอมจนกว่า
หนูแจะขาด!” ยิ่งพูดยิ่งดิ่ง ยิ่งดิ่งยิ่งมัน คณางค์จึงจัดหนักจัดเต็ม ชนิด

“ไม่มีเห็นใจอีกต่อไป!

“โอ๊ยๆ ยอมก็ได้ รับปากแล้ว...รับปากแล้ว ปล่อยสิ” ในที่สุด ภานุมาศก็พยักหน้าหงึกๆ เพราะไม่สามารถทนตบตีคนนางคี่ได้อีกต่อไป เมื่อเห็นเช่นนั้น คนเป็นพี่ก็กระตุกยื้มมุมปากน้อยๆ มือเรียบบางจัดการ ดึงหูเขาแรงๆ อีกครั้งเป็นการทิ้งท้าย ก่อนจะยอมปล่อยโดยดี

“ผู้หญิงอะไรขนาดทองนะ ยังมีมือหนักไม่เปลี่ยนแปลง” ภานุมาศ บ่นกระปอดกระแปด ขณะยกมือขึ้นลูบใบหูตัวเองบ่อยๆ อย่างน่าสงสาร “พี่ฟ้าใจร้าย ทำร้ายน้องได้ลงคอ หนูวันไม่รักพี่ฟ้าแล้ว” แต่ทว่าแทนที่ พี่ฟ้าของหนูวันจะเห็นใจ ยังมีวายนหันมาสั่งเรื่องเดิมอีกครั้ง

“นายตะวัน เราขอสั่งแกลยนะ ห้ามยุ่งกับการตัดสินใจของน้อง ในครั้งนี้เด็ดขาด”

“ทำไม ฉันขอเหตุผล”

“เธออยากให้น้องได้ตัดสินใจอะไรเองบ้าง ไม่ใช่มีแกลมาคอยบงการ อยู่แบบนี้” คำพูดของคนนางคี่ทำให้ภานุมาศหันไปมองน้องสาวอย่าง กัดฟัน

...งานเข้าที่เธอแล้วไหมล่ะ...นับดาวถึงกับเหงื่อแตก ทว่าในสภาวะ คับขันที่ไม่รู้จะเลือกข้างไหนดี เพชรแท้และน้องมูนผู้เป็นลูกสาวก็เดินยืม เข้ามาในห้องพอดิบพอดี นับดาวจึงรีบหันไปสนใจหลานสาวแทน

ภานุมาศจึงหันกลับไปพูดกับคนนางคี่ต่อ “แล้วถ้าฉันไม่เชื่อแกลละ ฟากฟ้า”

แน่นอนว่าตอนนี้คนพูดจัดการหลบฉากไปยืนอยู่ไกลลิบ เพื่อไม่ให้ คนนางคี่ใช้ดัชนีอรหันต์กับเขาได้อีก ทว่าคนเป็นพี่กลับมาเหนือชั้นกว่านั้น มาก

“เดี๋ยวนี้หนูวันไม่เชื่อฟังพี่ฟ้าแล้วไซ้ไหม รู้ไว้ด้วยว่าพี่ฟ้าเสียใจ มาก”

ภานุมาศถึงกับอ้าปากหวอเมื่อจู่ๆ ร่างยายผู้หญิงทองจอมมารยา

ก็โผล่เข้าซบอ้อมอกแข็งแรงแกร่งของคนเป็นสามีพร้อมสะอึกสะอื้นจนตัวโยน

“คุณหนึ่งคะ เดี่ยวนี้นายตะวันไม่เชื่อฟังฟ้าแล้ว ฟ้าเครียด ดุสิลูกในท้องฟ้าก็เครียด ดิ้นใหญ่เลย”

...ช่วยแล้วไง!...

ภาณุมาศเหวี่ยงแตกพลั๊ก เมื่อคุณสามีตีเค้นของพี่สาวหันขวับมามองเขาอย่างเอาเรื่อง เท่านั้นยังไม่พอ ลูกสาวสุดที่รักทำตาแดงๆ เหมือนจะร้องตามคนเป็นแม่ไปด้วย

“คุณแม่ร้องให้ทำไมคะ โอ้ๆ ไม่ร้องนะคะ น้ำตาวันแกล้งคุณแม่ น้องมนุหรือคะ คุณแม่เสียใจ น้องมนุก็เสียใจ” เมื่อเสียงสะอื้นน้อยๆ ของเด็กหญิงตัวเล็กจบลง ทุกสายตาก็นหยุดอยู่ที่ภาณุมาศอย่างพร้อมเพรียง!

“นุ อาบอกแล้วไงว่าปากฟ้ากำลังท้อง กระทบกระเทือนจิตใจได้ง่าย”

“ทำไมน้ำตาวันไม่ยักษ์คุณแม่ล่ะคะ งั้นก็แสดงว่าน้ำตาวันไม่ยักษ์น้องมนุแล้วด้วยใช่ไหมคะ” ในเวลานี้ภาณุมาศรู้สึกเหมือนตัวเองถูกกดดันราวกับว่าการกระทำของเขาป่าเถื่อนเยี่ยงโจรห้ำหั่นก็ไม่ปาน

“โอ๊ย! อยากจะบ้าตาย...โอเคๆ ไม่ยุ่งก็ได้ พอใจรึยัง!”

เฮ้อ...นับดาวได้แต่ลอบถอนใจ...สรุปว่ายกนี้พี่ฟ้าเป็นผู้ชนะ!

3

เปิดศึก!

...เฮ้อ เมื่อไหร่จะเลิกจืดตกรชะทีนะ...

แม้เวลาเคลื่อนคล้อยเข้าสู่วันใหม่ แต่นับดาวยังคงนอนไม่หลับ หญิงสาวมองไปรอบห้องที่สว่างไสวด้วยแสงนีออน เธอก็ไม่รู้เหมือนกันว่า เมื่อไหร่อาการหวาดผวาระหว่างเวลาที่ต้องอยู่คนเดียวจะหายไปเสียที เหตุการณ์ ถูกลอบทำร้ายยังฝังอยู่ในใจจนยากจะลบเลือนให้หายไปได้ แต่นับดาว ไม่คิดจะให้ใครมานอนเป็นเพื่อน บอกตรงๆ เลยว่าภาพการบาดเจ็บของ ธีทัตยังคงฝังอยู่ในใจ...เธอไม่ต้องการให้ใครต้องมาโดนลูกหลงเพียงเพราะ อยู่ใกล้เธอ จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่รู้เลยว่าใครคือคนที่ต้องการฆ่าเธอ แล้วมัน จะกลับมาอีกหรือไม่!

กลายเป็นว่ากว่านับดาวจะข่มตาหลับลงก็เกือบเช้าวันใหม่ หลังจาก เอาคำพูดมาคิดทบทวนตลอดทั้งคืน ในที่สุดหญิงสาวก็ยอมตกลง แต่ มีเงื่อนไขเล็กน้อยๆ ถ้าเขายอมทำเธอก็จะลงมือร่วมงานกับเขาดุลักตั้ง!

“ไม่! ยังไงก็ไม่โดนเด็ดขาด!”

เสียงหัวเราะของสารวัตรหนุ่มยังคงยืนยันในคำเดิม เมื่อทุกคน ลงมติว่าอย่างไรเสียวันนี้ก็ต้องโดนหนดเคราอันดกดำ ซึ่งเป็นเครื่องหมาย ความแท้ที่เจ้าตัวภูมิใจนักหนาออกให้หมด ไม่ให้เหลือแม้แต่เส้นเดียว!

“ไม่ได้ นะคะ ยังไงแรมโบ้ก็ต้องโดนคะ ไม่งั้นจะไม่ผ่านกองเซนเซอร์”
เมื่อรู้ว่าแท้จริงแล้วความสัมพันธ์ของเอกรัตน์กับชนาธิปยังคงเป็นปกติ
ไม่ได้เป็นแบบลักปิดลักเปิดอย่างที่เข้าใจ ลิลลี่ก็กลับมาช่วยเหลือน้ำที่
ด้วยความเต็มใจเช่นเดิม

“ไช้คะ ยังไงพีธีก็ต้องโดน มันเป็นหนึ่งในเงื่อนไขของสตาร์ ถ้า
ไม่ทำตาม แผนของเราที่อุตสาหกรรมกันมาก็คงไปต่อไม่ได้” ไม่พูดเปล่า
มีนรดา ยังจับแขนข้างซ้ายของนายตำรวจรุ่นพี่ไว้แน่น ในขณะที่ภริยา
ช่วยจับข้างขวาไว้อีกแรง โดยลิลลี่ทำหน้าที่ถ่างปาดงดืบที่รกรั้วไปทั่ว
ใบหน้าชายหนุ่มให้โล่งเตียนสะอาดสะอ้านตามความต้องการของนับดาว
มีเพียงเอกรัตน์ที่ยืนกอดอกหัวเราะอย่างมีความสุข

ในที่สุดหนึ่งสาวเทียมและสองสาวแท้ก็ต้องสูญเสียหนวดเหี่ยว
แรงงานไปมากมาย กว่า จะจัดการคุณช้างให้หายตกมันยอมโกนหนวด
โกนเครา ตัดผมตัดผมได้สำเร็จ และแล้วปฏิบัติแปลงโฉมครั้งยิ่งใหญ่ก็
เสร็จสิ้นลงอย่างทุลทุเล ทว่าผลลัพธ์ที่ได้ก็นับว่าอภิมหาคุ้มค่าอย่างที่สุด
แม้แต่ลิลลี่ยังตกตะลึงกับภาพที่เห็น

“บ๊อดู โอ้เราก็คิดว่าเป็นแค่แรมโบ้ ที่แท้ก็เทพบุตรดี ๆ นี่เอง”

...ไหนดอริลลา...

นับดาวถามตัวเองขณะมองคนตรงหน้าอย่างสำรวจ...ภายใต้
ปลายจมูกโด่งคมสันที่เคยรกรั้วด้วยหนวดเครา บัดนี้เผยให้เห็นเนื้อแท้
แม้ไม่เรียบเนียนเหมือนผิวสตรี แต่ก็ขับใบหน้าที่เคยเปรียบประหนึ่งโจรป่า
ห้าวร้าวแลดูกระจ่างใส ซึ่งรับกับริมฝีปากหยักสีทับทิมและดวงตาสีเข้ม
ได้อย่างกลมกลืน สรุปคือผู้ชายคนนี้ได้เกิดเกินความจริงไปมาก...มากเสีย
จนนับดาวแทบไม่อยากเชื่อสายตา

...แน่ใจนะว่าแค่ตัดผมโกนหนวด ไม่ได้ตัดหัวไปด้วย ถึงได้เปลี่ยน
แปลงราวกับทำศัลยกรรมแบบนี้...หญิงสาวได้แต่ถามตัวเอง เรื่องอะไร

จะถามออกไปให้ได้ใจ

“เป็นไงคะข้างน้อยของแอนนี่ แปลงใจมาแล้วหลอ่ขั่นเทพเลยใช่ไหม
จริงๆ แล้วที่ข้างต้องไว้หนวดไว้เคราก็เพราะแอนนี่บังคับเองละคะ ก็แหม
หลอ่ขนาดนี้ แอนนี่ก็กลัวพวกชะนี อี้เห็น มันมาตบตีแย่งชิงคว่าเอาไปกิน
สิคะ” เสียงหัวบีบเล็กบีบน้อยอย่างน่าเอ็นดูน่าเอ็นดู ก่อนจะซบหน้าลง
บนพอนแขนกำยำของอีกฝ่าย ญู่ไปมาอย่างรักใคร่สุดชีวิต

แม้สารวัตรหนุ่มอยากดีดลูกน้องตัวแสบให้กระเด็นไปไกลแค่ไหน
แต่ก็ทำได้เพียงย่นหนำนั่งไว้ความรู้สึกเช่นเดิม

“ก็โอเค พอดูได้ ถือว่าข้อแรกผ่านคะ” หญิงสาวพยักหน้าเล็กน้อย
เมื่อสำรวจเสื้อผ้าหน้าผมของชายหนุ่มแล้วว่า เป๊ะอย่างไม่มีที่ติ

“แล้วข้อสองละคะ”

“นี่ประวัติการทำงานของคุณข้าง สามารถเช็คได้เลยคะ รับรองสาม
แอนนี่ทำงานดีไม่มีที่ติ มีอาชีพสุดๆ” เอกรัตน์พูดพลางส่งยิ้มหวานเจี๊ยบ
ขณะยื่นเอกสารที่ทำปลอมขึ้นให้แก่ันบดาว แน่นอนว่าทุกเบอร์โทร.
สามารถติดต่อได้จริง และันบดาวไม่มีทางจับได้แน่นอน นั่นเพราะเพชรแท้
ผู้ทรงอิทธิพลเป็นคนจัดการเรื่องนี้ให้

“ส่วนข้อสุดท้าย ภายในสองเดือนนี้ถ้าคุณข้างทำงานบกพร่อง และ
ไม่สามารถทำให้สตาร์พอใจได้ บริษัทจะเลิกจ้างเขา โอเคไหมจ๊ะ” ลิลลี่
หยุดพูดเล็กน้อยขณะดึงมือันบดาวมากุมไว้ ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล
กว่าเดิม “ลองให้ออกาสเขาดูสักครั้งนะสตาร์ ถือว่าพีชอร่อง”

เมื่อสบแววตาแววอนของคนตรงหน้า ันบดาวก็ถอนใจเบาๆ ก่อน
พยักหน้ารับคำ...เอาเถอะ มาถึงขั้นนี้แล้วคงต้องยอม...

“แต่ระหว่างนี้ถ้าทำงานผิดพลาดแม้แต่นิดเดียว สตาร์ตัดสินสิทธิ์ทันที
เลยนะคะ”

“แล้วถ้าผมทำงานดีไม่มีที่ติ ก็อย่าลืมชื่นชมก็แล้วกัน”

แม้น้ำเสียงกอริลลาหน้าหนวดผู้มีนามว่าข้างน้อย จะกวนต่อม

อารมณ์เป็นที่สุด แต่นับดาวก็ได้แต่มองนิ่ง ก่อนจะเดินสวย เร็ด เชิด ผ่านหน้าเขาไป โดยไม่คิดต่อปากต่อคำให้วุ่นวายอันใดอีก

หลังจากเรื่องราวผ่านพ้นไปได้ด้วยดี มินรดา ก็ยกมือไหว้
ขอบคุณลิลลี่อีกครั้ง

“ขอบคุณมากๆ เลยนะคะเจ้ลลี่ ถ้าไม่ได้เจ้ลลี่นี่มีนกับทีมแยมเลย”

“ไม่เป็นไรหรอกมีน หลานคุณดิษก็เหมือนหลานเจ้ อย่าลืมหาเชียร์เจ้
ให้คุณดิษบ่อยๆ ก็พอ” ลิลลี่หมายถึงดิษยพงศ์ผู้ดำรงตำแหน่งรองประธาน
บริษัทซึ่งมีศักดิ์เป็นอาของมินรดา

“เจ้ไม่เอาแรมโบ้แล้วเหอะคะ” ไม่พูดเปล่า มินรดา ยังพยักพยิต
ไปทางสาววัยรุ่นหนุ่มที่กำลังผ่านพ้นประตูห้องไป

“ใครว่าไม่เอา แรมโบ้ของหวาน ส่วนอาของมีนนั่นนะของคาว
ถ้าได้กินพร้อมกันละก็ อา...แค่พูดก็เปรี้ยวปาก” คำพูดและกิริยาท่าทาง
ของลิลลี่จริงจังเสียจนมินรดาอดหัวเราะไม่ได้

...คิดไปแล้วก็น่าปลื้มใจแทนสาววัยรุ่นของเธอจริงๆ มีเสน่ห์เร้าใจ
แม้กระทั่งเพศเดียวกัน!

เมื่อเรื่องนับดาวผ่านพ้นไปด้วยดี ชนาธิปกับมินรดาก็กลับไป
ประชุมและศึกษาแผนงานกันต่อที่รังรักหมายเลขสี่สิบสี่ เหลือไว้แต่เอกรัตน์
ที่ได้รับมอบหมายให้เริ่มงานวันนี้เป็นวันแรก ในขณะที่ภริยาตามรัญชิตา
ไปกองถ่ายตั้งแต่เช้า ลิลลี่พาผู้กองในคราบสตรีบิกบินไปส่งห้องสตูดิโอ
ถ่ายภาพของบริษัท จากนั้นก็แนะนำเขาให้รู้จักกับทุกคน ก่อนจะทิ้งเขา
ไว้ที่นั่นอย่างไร้กังวล เพราะได้ตีวงล้อมเรื่องการปฏิบัติงานกับผู้กองหนุ่ม
มาเป็นอย่างดี

แต่นาทีนี้ต่อให้ใครจะไปไหน เอกรัตน์ก็ไม่คิดสนใจอะไรอีก นอกจาก
รู้่งพราวในชุดบิกินีลายเสือดาว ที่ยื่นโชว์สัดส่วนอวบอิมจนแทบล้นทะลัก

อยู่ตรงหน้า!

...อะ! ไม่คิดเลยว่ามาถึงก็เห็นนางแบบในชุดว่ายน้ำระย้าระย้าขนาดนี้ ออกเป็นอก เอวเป็นเอว ยุบหนอพองหนอ ออกหนอ สะโพกหนอ ...เมื่อรู้สึกว่ตาเริ่มพว่กับภาพวบหวมตรงหน้า เอกรัตน์ก็รีบสูดหยาใจแรงๆ เพื่อระงับจิตใจด้วยกลัวว่ไอ้ที่แต่บไว้จะเผยความเป็นแมนให้โลกได้ประจักษ์ เพราะชุดที่ใส่มันแนบเนื้อและรัดตัวจนแทบหยาใจไม่ออก

...ไม่ได้นะไอ้เอก ท่องไว้ให้ขึ้นใจว่แกเป็นแอนนี่สาวประเภทสองที่ไม่รู้สึกรู้สาอะไรกับเรื่องพวกนี้ แอนนี่ นายคือแอนนี่...

“พี่แอนนี่มาช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้ให้น้องร้งหน่อยคะ”

พระเจ้า! ทำไมฟ้าต้องมาใจดีในเวลาแบบนี้ด้วย! เอกรัตน์หันซ้ายหันขวา พยายามมองหาตัวช่วย ไม่อยากให้ความโชคดีในครั้งนี้อำพาให้แผนแตกตั้งแต่ยังไม่ทันได้เริ่ม

“พี่แอนนี่คะ ดูชุดให้น้องร้งหน่อยคะ...” ผู้ช่วยช่างกล้งตะโกนเรียกอีกครั้ง เพราะต่างรู้นิสัยกันดีว่ร้งพรวรค่อนข้างถือตัว ไม่ค่อยชอบให้ใครแตะเนื้อต้องตัวพว่าเพรื่อ นอกจากคนสนิทหรือคนดูแลเธอเท่านั้น

“ค่า อย่างรวดเร็วเลยคะ” แล้วแอนนี่ก็ตัดสินใจเดินบิดไปบิดมาตรงไปยังร่างร้งพรวรอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก และยิ่งเข้าใกล้เป้าหมายเท่าไร อร่าความขวาก็เปล่งประกายเข้าสู่สายตามากขึ้นเท่านั้น ชายหนุ่มถึงกับเหงื่อแตกพลั้ เมื่อรู้สึกได้ว่ไอ้ที่พยายามแต่บไว้ มันจนเจียนระเบิดเต็มที และทันทีที่ถึงตัวนางแบบสาว ชายหนุ่มก็ถูกจุใจชนิดที่ว่าร้อยตัวรวจเอก ผู้พิชิตผู้ร้ยาวร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำ ถึงกับไปต่อไม่ถูกเลยทีเดียว!

“พี่แอนนี่ ดูให้ร้งหน่อยว่ต้องดันเพิ่มอีกไหม ทรงสวยได้ที่ร้ยัง” ไม่พูดเปล่าร้งพรวรหันหน้าอกอวบอ้อมเข้าหาชายหนุ่ม ด้วยสีหน้าไม่ค่อยสบอารมณ์นัก โดยมีผู้ดูแลเสื้อผ้คอยลุ่นอยู่ไม่ห่าง

“ต้นนม!” ทันทีที่เข้าใจความหมายของหญิงสาวตรงหน้า ผู้กองหนุ่มถึงกับหุ้ือตาละลายอุทานเสียงดังอย่างลื้มตัว ทว่เมื่อคนรอบข้างหันมอง

เป็นตาเดียว เขาจึงกระแอมเบาๆ อย่างตั้งใจ ก่อนยกมือกุมอกอย่าง สะดุดสะดุ้ง “แอนนี่หมายถึงหน้าอกค่า ตายๆ ไม่เคยเห็นหน้าอกใคร สวยงามอลังการเท่านี้มาก่อนเลย ยิ่งใส่ชุดนี้ด้วยแล้ว ยิ่งดูเริ่ดเวอร์ ไม่มี ที่ติเลยค่า”

นำแปลกที่คำพูดและกิริยาโอเวอร์แกลงของคนตรงหน้า กลับทำให้นางแบบสาวเริ่มลังเล ทั้งที่ก่อนหน้านี้รุ่งพรราวแสดงออกชัดเจนว่าไม่ชอบชุดที่ใส่ และไม่ว่าจะเปลี่ยนก็ชุด ก็ดูเหมือนไม่พอใจอยู่เช่นนั้น จนกระทั่งทีมงานเริ่มถอดใจ

“ถ้ารุ่งโกยหรือดันทรงให้มันดูใหญ่นะนี้ จะเช็กชีกว่าไหม บรามันดูหลวมๆ ห้อยๆ ยังไงไม่รู้ ทรงไม่สวยเลย” รุ่งพรราวมองชุดที่ใสอย่างไม่ค่อยชอบใจนัก ก่อนหมุนซ้ายหมุนขวาให้เอกรัตน์ดูสัดส่วนอวบอ้อมของเธออย่างเต็มตา

...โอ้ คุณพระ! วินาทีนี้แอนนี่น้อยแทบทะลักออกมาให้ได้ นี่เขา โชคดีหรือโชคร้ายกันแน่!...

เอกรัตน์รู้สึกเกร็งไปทั้งร่างกาย เพราะชายหนุ่มไม่ใช่พระอริสุพระปฐน พระกำแพงใดๆ ถึงจะไม่ได้รู้สึกรู้สากับภาพยั่ววนชั้นเทพตรงหน้า แม้พยายามสั่งสมองไม่ให้คิด แต่กลับไม่สามารถสั่งร่างกายได้ แต่ก่อนที่จะทุกอย่างจะแตกโผล่ออกมาให้แผนการพินาศย่อยยับ ผู้กองหนุ่มก็คิดหาวิธีเอาตัวรอดขึ้นมาได้สุดๆ ร้อนๆ โดยการดึงผ้าพันคอเลื่อมลายแพรพรราวของตัวเองออกมาพันทับกางเกงแนบเนื้อสีดำแวววาวที่สวมใส่อยู่ เพื่อปิดบังความจริงที่จะประจักษ์แก่สายตาทุกคน!

...คราวหลังคงต้องแอบไถ่ที่มีอยู่ให้แน่นหนากว่านี้...ชายหนุ่มคิดพลางถอนหายใจอย่างโล่งอก ทว่าเมื่อเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งก็พบสายตาคอนันท์ กำลังมองการกระทำของเขาอย่างไม่เข้าใจ ชายหนุ่มจึงรีบโปรยยิ้มตามแบบฉบับแอนนี่จัง ก่อนเอ่ยด้วยกิริยากระมิดกระเมี้ยนอย่างน่ารักน่าเอ็นดู “อากาศมันเย็นค่า เดี่ยวน้องจะเป็นหวัด”

จบคำพูดคล้ายทะเลาะตึงตึงของเอกรัตน์เสียงหัวเราะก็ดังขึ้น เมื่อช่างแต่งหน้าสปีชีส์เดียวกันเอ่ยแซวอย่างอดไม่ได้ “เห็นหนุ่มๆ แล้วอดใจไม่ไหวก็บอกมาเถอะแม่มั่น”

“แหม ก็หล่อล่ำนากินทั้งนั้นเลยนี่คำ ใครจะไปอดใจไหว” หลังจากต่อปากต่อคำกับกะเทยรุ่นพี่จบ ร่างเด็กเก็นสตรีงามก็หันมาจิบปากจิบคอพูดกับรุ่งพราวเพื่อกลบเกลื่อนพิรุณของตนเอง “น้องรุ่งคะ พี่แอนนี่ว่าตอนนี้ น้องรุ่งสวยและดูดีมาก ไม่ต้องดันต้อยัดอะไรทั้งนั้นแหละคะ เชื้อสายตาพี่แอนนี่คนนี่เถอะ จะมีผู้หญิงสักกี่คนที่มีสรีระงดงามได้เท่าน้องรุ่ง”

รุ่งพราวนิ่งไปเล็กน้อย ทั้งที่คิดว่ามันเป็นเพียงคำบอຍเหมือนที่คนอื่น ๆ คอยพูดเอาใจเธอ แต่แปลกที่กับกะเทยนางนี้ เธอกลับรู้สึกถึงความจริงใจที่ยากจะเกิดขึ้นได้จากคนในวงการนี้ หญิงสาวหรีตาลงเล็กน้อยก่อนหันกลับไปมองกระจก แล้วหมุนซ้าย หมุนขวาท่ามกลางการลุ้นระทึกของทีมงานทุกคนที่ยากให้งานในวันนี้จบลงด้วยดี

“ดูไปดูมาก็สวยดีเหมือนกัน จ๊นเป็นอันว่ารุ่งตกลงถ่ายต่อคะ” จบการตัดสินใจของรุ่งพราว เหล่าทีมงานก็ถอนหายใจอย่างพร้อมเพรียงก่อนกระวีกระวาดเข้าประจำที่ของตน เพราะกลั่นงานแบบชื่อดังเจ้าปัญหาจะเปลี่ยนใจขึ้นมาอีก

เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบการถ่ายแบบครั้งนี้เดินเข้ามาจับไม้จับมือนายตำรวจหนุ่มอย่างยินดี ที่เขาสามารถแก้สถานการณ์ครั้งนี้ให้ผ่านไปได้ด้วยดี

“ขอบคุณพี่แอนนี่มากๆ เลยนะคะ พี่แอนนี่เก่งจริงๆ ปกติถ้าโดนวินไม่พอใจชุดแบบนี้ ไม่มีทางยอมถ่ายต่อแนวๆ ค่ะ ดีที่ไม่ต้องขึ้นไปเชิญพี่ลิลลี่ลงมาคุย ตั้งแต่รู้จักกับคนดูแลรุ่งมา มีพี่แอนนี่นี่แหละเด็ดสุดสมกับเป็นมือโปรอย่างพี่ลิลลี่บอกจริงๆ”

เอกรัตน์ได้แต่ยิ้มรับปนโล่งใจ ในที่สุดสถานการณ์วิกฤตก็แปรเปลี่ยนเป็นโอกาสให้เขาได้แสดงความสามารถให้ทุกคนประจักษ์

เมื่อภารกิจดูแลรุ่งพราวในวันนี้เสร็จสิ้น ผู้กองหนุ่มก็ทำหน้าที่เป็นสารที่ขับรถไปส่งยังบ้านของเธอ จากประวัติที่ได้รับมาดูเหมือนหญิงสาวค่อนข้างเจ้าอารมณ์ ทำให้ต้องเปลี่ยนคนดูแลบ่อยครั้ง และด้วยหน้าที่ เอกรัตนจึงบอกตัวเองว่าเขาจะพยายามทำให้หญิงสาวไว้วางใจและอยู่ใกล้ชิด จนกว่าจะแน่ใจว่าเธอไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีที่หน่วยของเขาตามสืบอยู่จริงๆ

“น้ำแร่ค่ะ ตามอุณหภูมิห้องเบะ”

รุ่งพราวมองขวดน้ำที่ยื่นมาตรงหน้าอย่างพึงพอใจ ก่อนรับมาถือไว้โดยไม่เปิดดื่มทันที

“ขอบคุณค่ะ พี่ลิลลี่คงบอกแล้วว่าพี่แอนนี่มีหน้าที่อะไรบ้าง แต่รุ่งพรอยากย้ำอีกครั้งนะคะ รุ่งเป็นพวกเรื่องมาก แต่ไม่ชอบให้ใครมามากเรื่องใส่และไม่ชอบให้มาวุ่นวายกับชีวิตส่วนตัว คนที่ทำงานกับรุ่งต้องเอาใจใส่ทุกอย่างที่เกี่ยวกับรุ่ง แม้แต่เรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ห้ามขาดตกบกพร่อง ถ้าพี่แอนนี่ทำได้ เราคงทำงานร่วมกันได้นาน” รุ่งพราวพูดตรงๆ อย่างไม่ใส่ใจว่าคนตรงหน้าจะรับได้หรือไม่ พูดกันให้ชัดเจนดีกว่ามีปัญหากันทีหลัง

เอกรัตนมองคนตรงหน้าด้วยแววตาเปลี่ยนไปเล็กน้อย ก่อนปรับสีหน้าให้ยิ้มแย้มแจ่มใสเป็นแอนนี่สาวประเภทสองคนเดิม “ค่ะ พี่แอนนี่สัญญาว่าจะทำทุกอย่างให้น้องรุ่งพอใจ บอกตรงๆ ว่ายังไม่อยากแต่งงานด้วยไม่มีเงินเลี้ยงสามี”

“หมายถึงเออาร์คนใหม่ของยายสตาร์ เป็นสามีพี่แอนนี่ใช่ไหม”

“ใช่ค่ะใช่ ช้างน้อยเป็นสามีแอนนี่เอง” เอกรัตนรับคำก่อนจะแกล้งเขินอายอย่างมีจริตจะก้าน เมื่ออีกฝ่ายเอ่ยถึงผู้บังคับบัญชาที่ถูกบังคับให้เป็นสามีอย่างไม่เต็มใจ “รับรองเลยค่ะว่าเขาต้องดูแลสตาร์ได้ดีไม่แพ้แอนนี่ อีกอย่างสตาร์ก็ดูพอใจช้างมากขึ้น ดูไปดูมาก็น่ารักดี”

...พอใจมากกก ชนิดที่แทบแยกเขี้ยวกินหัวกันเลยทีเดียว...นั่นคือ

ความจริงที่เอกรัตน์ไม่สามารถพูดออกไปได้

“อย่ามาชมมันให้รุ่งฟัง รุ่งขอบอกไว้ตรงนี้เลยว่าถ้าอยากทำงานร่วมกัน ก็อย่ามาชมมันดาวตะกายนั่นให้ไฉนอีก รุ่งไม่ชอบ” ไม่ใช่เพียงน้ำเสียง แต่สีหน้าหญิงสาวบึ้งตึงบ่งบอกถึงความไม่พอใจชัดเจน ทำให้เอกรัตน์นึกขึ้นได้ว่าในข้อมูลบอกไว้เหมือนกันว่าคนทั้งสองไม่ค่อยถูกกัน แต่ไม่คิดว่าจะมีปฏิกิริยารุนแรงขนาดนี้

“ค่า น้องรุ่งไม่ชอบ พี่จะจำไว้ น้องรุ่งอยากได้อะไรรอบอกพี่ได้เลย พี่จะดูแลน้องรุ่งอย่างดีที่สุด” คำพูดขึงขังของผู้ดูแลคนใหม่ สร้างความพอใจให้แก่รุ่งพราวพอสมควร

“ดีค่ะ บอกตรงๆ เลยนะ ปกติรุ่งไม่ใช่เป็นคนที่จะไว้ใจใครง่ายๆ ยิ่งเพิ่งรู้จักแบบนี้ อย่าหวังเลยว่าจะให้มาถูกเนื้อต้องตัว แต่แปลกนะกับพี่แอนนี่รุ่งกลับถูกชะตา เพราะฉะนั้นหวังว่าเราจะได้ร่วมงานกันนานๆ” ไม่ใช่ว่าเธอไม่เคยร่วมงานกับสาวประเภทสองมาก่อนเสียเมื่อไหร่ มากมายจนนับครั้งไม่ถ้วนเลยทีเดียว แต่ไม่เคยรู้สึกถูกชะตาใครเหมือนกะเทยบิกีนีนะคนนี้ และจากผลงานในวันนี้ เธอมั่นใจว่าหลังจากนี้เขาจะดูแลเธอได้ดี

“รับรองเลยว่าแอนนี่จ้ะจะดูแลน้องรุ่งอย่างดีที่สุด สัญญาด้วยเกียรติของ...กะเทยสำรองเลยค่ะ” เมื่ออีกฝ่ายหัวเราะกับความน่ารักแสบแฉ้วของแอนนี่ผู้น่ารัก โดยไม่ตั้งใจสงสัยอะไร เอกรัตน์ก็ลอบถอนหายใจอย่างโล่งอก โชคดีเหลือเกินที่ระจับคำว่า “ตำรวจไทย” ไว้ได้ทันพ่วงที่

ขับรถไปได้สักพัก รุ่งพราวก็เผลอหลับไป เอกรัตน์ซึ่งทำหน้าที่เป็นคนขับรถก็เปลี่ยนกิริยาความเป็นสตรีเพศ ให้กลายเป็นชายชาติรัก ออกสามศอกเหมือนเช่นเก่า...แฮ้อ ในที่สุดก็เป็นตัวของตัวเองได้เสียที... แต่เมื่อหันไปมองคนข้างๆ ก็ต้องถอนหายใจอย่างปลงๆ

...แฮ้อ วันแรกก็เกือบเอาชีวิตไม่รอด สงสัยต้องกลับไปฝึกสมาธิให้

แนวแนกว่านี้ จะได้ไม่แพ้ความสาว ชาว อวบ ให้ต้องเด็ดร้อนแบบนี้
อีก!

...ตกลงนี่เธอคิดถูกแล้วใช้ไหมที่ร่วมงานกับนายนั้น นี่ถ้า
ปีเตอร์จะรู้ว่ายังงี้บ้างนะ แนนอนเลยว่าพี่ชายเธอต้องไม่ยอม นี่ขนาด
รับปากพี่สาวไปแล้ว ก็ยังแอบโทร. มาหว่านล้อมเธอตั้งหลายหน แต่
จนแล้วจนรอดเธอก็ตอบรับไปจนได้...

นับดาวถอนหายใจอย่างปลงไม่ตก ก่อนจะก้าวเท้าเข้าไปในลิฟต์
ทว่าในนาทีที่ประตูกำลังจะปิดลง สายตาเธอก็เหลือบเห็นใครบางคน
หลบหัวกล่อ่งและข้าวของพะรุงพะรังจนแทบมองทางไม่เห็น หญิงสาว
จึงรีบกดปุ่มลิฟต์ให้อย่างมีน้ำใจ

“ขอบคุณ” เมื่อได้ยินเสียงห้วนๆ ดังมา หญิงสาวก็ยิ้มให้ ทั้งที่
ใบหน้าของอีกฝ่ายถูกกล่องที่ถือบดบังไว้

“ขึ้นไหนคะ”

“สิบแปด” เสียงห้าวตอบกลับมาสั้นๆ อีกครั้ง ทว่าครั้งนี้ทำให้
ตัวเรียวบางขมวดเข้าหากันอย่างลึมดัว “อ้าว ขึ้นเดียวกันเลย ช่วยถือไหม
คะ”

เงียบ...เมื่อไม่มีเสียงใดๆ ตอบกลับมา นับดาวจึงเงียบไปบ้าง

เมื่อประตูลิฟต์เปิด ร่างสูงเพรียวของดาราสาวก็ก้าวออกไปอย่าง
มาดมั่น ในขณะที่ชายหนุ่มอีกคนค่อยๆ ถือของเดินตามออกมาอย่าง
เนิบนาบ...ทั้งที่คิดว่าจะไม่สนใจแล้วเสีย แต่นับดาวก็หันไปมองอย่าง
อดไม่ได้ เมื่อเห็นว่าเขายังคงเดินตามมาอย่างทุลักทุเลโดยไม่ปรึกษาพูด
อะไร หญิงสาวก็ไม่คิดจะแสดงน้ำใจใดๆ อีก

ทว่าขณะที่ไขกุญแจเข้าห้องตัวเอง ชายผู้ไร้ซึ่งมนุษยสัมพันธ์ที่ดี
ก็มาหยุดยืนอยู่ไม่ห่างกันนัก

เนื่องจากที่นี่เป็นคอนโดมิเนียมโครงการใหญ่ โดยปกติแต่ละชั้น

จะมีประมาณสิบห้อง ทว่าตั้งแต่ชั้นของเธอขึ้นไปมีเพียงสามห้องใหญ่ โดยมีห้องเธอ ห้องตรงข้าม และห้องหัวมุมที่ต้องเดินไปจนสุดทาง แต่ในเมื่อเขามาหยุดยืนตรงนี้ ก็คงเป็นไปได้ว่าย้ายมาอยู่ห้องตรงข้ามที่ว่างอยู่

“มาอยู่ห้องนี้เหวอคะ” ทั้งที่ว่าจะไม่ถามแล้วเสียว แต่ในที่สุดก็อดไม่ได้

เจียบ! ...เวรกรรม ได้เพื่อนร่วมชั้นแบบนี้ไม่มียิ่งดีกว่าไหม...

เมื่อไม่มีการตอบกลับมามาตามมารยาท เหมือนที่คนปกติเขาพึงกระทำกัน ลำคอเรียวระหงของคาราสาวก็เชิดขึ้นอย่างไ้ตัว ก่อนจะหันหน้ากลับมายังประตูห้องตัวเอง โดยตั้งใจไว้ว่าหัวเด็ดตีนขาดยังไง ก็จะไม่สนใจผู้ชายคนนี้อีก!

ทว่าความคิดเธอต้องขาดลงเมื่อได้ยินเสียงคล้ายของหนักหล่นกระแทกพื้นอย่างรุนแรง!

ใบหน้าหวานรีบหันกลับไปมองด้วยความตกใจ แล้วก็พบว่ากล่องและข้าวของเยอะเยอะมากมายที่เคยอยู่ในมือเขา บัดนี้หล่นลงมากองอยู่บนพื้นหน้าห้องเต็มไปหมด หญิงสาวมองภาพตรงหน้าอย่างซึ่งใจ

...เอาไงดี พฤติกรรมไม่ควรค่าแก่การช่วยเหลือสักเท่าไร ดีไม่ดีอาจโดนตอกหน้าหงายกลับมาก็ได้...

ทว่าในที่สุดหญิงสาวก็ถอนใจออกมาขณะทรุดนั่ง เมื่อไม่สามารถบังคับตัวเองให้ใจเด็ดใจดำพอจะเดินเข้าห้องโดยไม่สนใจอีกฝ่ายได้

นับดาวก้มลงช่วยเก็บข้าวของที่กระจัดกระจายใส่ลงในกล่องโดยไม่คิดถามความสมัครใจของคนตรงหน้า ทว่าเมื่อใบหน้าสวยค่อยๆ เงยขึ้นก็เป็นอย่างหวะเดียวกับที่อีกฝ่ายหันมามองเธอพอดิบพอดี และทันใดนั้นเอง เพียงได้พบพัคตร์สบสายตา ก็ทำเอาดวงตากกลมโตเบิกกว้างอย่างตกตะลึง!

“นะ นะ...นายข้างน้อย!”

เมื่อได้สดับนับดาวรีบลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็ว ชักไม่มั่นใจของที่ยัง

ค้างอยู่ในมือขึ้นมาตึงๆ เมื่อก้มลงมองก็พบว่าเป็นผ้าเนื้อบางขนาด
ไม่ใหญ่นัก...เอาจริงๆ เธอไม่อยากคลี่ออกดูเลย แต่เพราะไม่ต้องการให้
ค้างคาใจ ในที่สุดก็ตัดสินใจจะปลดออกอย่างรวดเร็ว... สิ่งให้เห็น มันช่าง
เป็นอย่างที่ดี! ของที่อยู่ในมือนอกจากชวนให้หยาบเจิบแล้ว ยังแทบ
ช็อกขึ้นมาทันทีที่เห็น!

“บ๊อกรู้ไหม!” เธอไม่เคยใส่ แต่ยังไม่กล้าคิดว่าใช่!

“เฮ้ย” ชนาธิปร้องขึ้นก่อนอย่างตกใจทันทีที่เห็นของในมือบาง
อีกฝ่ายจึงรีบปากกลับมาอย่างไม่รอให้ทวงคืน

“เป็นเจ้าพ่อกางเกงในหรือยัง ถึงได้พกอยู่ตลอดเวลา” หญิงสาว
ว่าด้วยใบหน้าแดงก่ำ ไม่คิดเลยว่าต้องมาจับชิ้นในผู้ชายให้เป็นรอย
มลทินผ้ามือแบบนี้

ชนาธิปเองก็ไม่คิดเหมือนกันว่าจะช่วยซ้ำช่วยซ้อน ซวยหลอน
ซ่อนเงื่อนได้ถึงขนาดนี้ เธอกับเขามีดวงผูกติดอยู่กับไอ้ของพวกนี้หรือ
อย่างไร ถึงได้เจอกันที่ไร้มักมีปัญหากเกี่ยวกับกางเกงในอยู่ร่ำไป ทั้งที่รู้สึก
อับอายขายขี้หน้าไม่น้อย แต่ชายหนุ่มก็ตอบกลับไปอย่างไม่สะทกสะท้าน

“โรคจิตตรงไหนไม่ทราบ ไอ้เนี้ยก็ของของผม ใส่อยู่ทุกวัน ใครใช้ให้คุณ
มาจับล่ะ”

“ก็ทุกตรงนั่นแหละ ไม่ว่าตรงไหนๆ ก็โรคจิตหมด เอ๊ะ นี่ย่าบอกนะ
ว่ากำลังย้ายมาอยู่ห้องนี้” ชนาธิปไม่ตอบ นอกจากมองเธอนิ่ง

“ว่าไง นายขึ้นมาทำอะไรที่ห้องนี้” ตอบมาสิ ว่านายไม่ได้ย้ายมาอยู่
ที่นี่” ...เพียง! ช่วยบอกเธอหน่อยเถอะ ว่าเข้าใจผิด... แค่นี้ต้องนอน
ขวัญผวาเพราะกลัวไอ้ไม้งูชูดำจะลอบเข้ามาทำร้ายก็แย่พออยู่แล้ว
ถ้าต้องมีไอ้โรคจิตชอบพกกางเกงในมาอยู่ข้างๆ ด้วยอีกคน ชีวิตนี้คง
ไม่ต้องหลับต้องนอนกันเป็นแน่แท้

ทว่าคำตอบของชนาธิปกลับดับความหวังของหญิงสาวจนหมดสิ้น!

“ใช่! นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ผมจะมาเป็นเพื่อนบ้านของคุณ

ยินดีที่ได้รู้จัก”

“ไม่เอา ไม่ดี แค่นี้ต้องทนทำงานด้วยก็แย่พออยู่แล้ว ขึ้นนอนข้างๆ ห้องโรคจิต มีหวังเป็นโรคประสาทกันพอดี” เพราะความอึดอัน หญิงสาว จึงเผลอตะโกนใส่หน้าอีกฝ่ายอย่างสุดทน

“เบาๆ สิคุณ เดี่ยวคนก็ตกใจแก่กันมาทั้งคนโคฯ หรือก” สารวัตรหนุ่มถึงกับสะดุ้ง เพราะเกรงจะเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นเหมือนเมื่อ ครั้งก่อน ทว่านอกจากนับดาวจะไม่สนใจแล้ว ยังแกล้งตะโกนเสียงดัง กว่าเดิม!

“ดี เขาจะได้รู้กันไง ว่ามีกอริลล่ายักษ์ ชอบขโมยกางเกงในอยู่บนนี้ เจ้าข้าเอ๊ย เจ้าข้าเอ๊ย มา อู๊ป...” แล้วฝ่ามือใหญ่ก็ตะปบลงบนริมฝีปาก อย่างรวดเร็ว!

“อ่อยอะ อ่อยอันเดียวอี (ปล่อยนะ ปล่อยอันเดียวนี่)” ไม่เพียงร้อง นับดาวยังดันขลุ่ยหลักไปมาอย่างไม่ยินยอม มือบางเอื้อมไปคว้าหมับ เข้าที่เส้นผมหนาแน่นของอีกฝ่าย ก่อนกระตุกดึงอย่างรุนแรง ตามด้วย ปลายสันสูงบดขยี้ลงบนเท้าของเขอย่างเอาเป็นเอาตาย...ดูเหมือนว่า ครั้งนี้ เธอไม่ได้รู้สึกกลัวเขาเหมือนครั้งแรกที่เจอกันอีกต่อไป...

แม้ชนาธิปสะดุ้งสะเทือนบ้างก็เพียงชั่วขณะที่เดียว เพราะไม่นาน นับดาวก็กลับมาเสียเปรียบอีกครั้ง เมื่อสารวัตรหนุ่มเบี่ยงตัวออก ก่อน ตวัดร่างเธอเข้าไว้ในอ้อมแขนอย่างรวดเร็ว ในช่วงเวลาที่นับดาวกำลัง เสียเปรียบนี้เอง ฟ้าก็ส่งตัวช่วยมาให้เธอพอดีพอดี!

“หยุดนะ! ปล่อยหนูดาวเดี๋ยวนี้!”

ถ้าพูดแล้วไม่ใช้กำลังคงไม่ใช่ภาณุมาศผู้เลื่องลือ เพราะทันทีที่ พุดจပ်พี่ชายที่แสนดีก็จัดการพุ่งหมัดเข้าที่ใบหน้าหล่อๆ ของไอ้โจรใจทราม ที่กอดรัดน้องสาวสุดที่รักอย่างโกรธจัด!

ผัวะแรก! เป็นหมัดของหนุ่มหน้าดีที่ทำเอาสารวัตรหนุ่มเซล้มลง อย่างไม่ทันตั้งตัว ผัวะที่สอง! กลายเป็นหมัดลุนๆ ของสารวัตรหนุ่ม

สวนกลับไปอย่างไม่ยินยอมในทันทีที่ตั้งสติได้ จากนั้นตามด้วยผัวะที่สาม
สี่ห้าติดกันไป แล้วต่างฝ่ายต่างแลกหมัดขัดกันนัวเนียอย่างไม่มีใครยอมใคร
จนกระทั่งนับดาวได้สติ รีบโผล่เข้าไปดึงพี่ชายออกมาอย่างตกใจ!

“พี่ตะวัน! พอแล้วค่ะพอแล้ว” แต่ไม่ว่าจะร้องห้ามยังไงก็ดูเหมือน
ไม่มีใครยอมฟัง ต่างฝ่ายตั้งหน้าตั้งตาฝึกเพลงยุทธ์จนหน้าແກແຕ่ระบบ
กันทั้งสองฝ่าย กระทั่งเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยวิ่งเข้ามาพร้อมกับ
สตรีร่างเล็กที่ลากกระบี่ไปเทาบ่านวิ่งตามมาอย่างกระหืดกระหอบ!

“ปล่อย...ปล่อยฉันสิโว้ย ไอ้เนี้ยมันกล้ำบุกเข้ามาลวนลามหนูดาว
ฉันจะจัดการมัน!”

ภาณุมาศยังคงปฏิบัติหน้าที่พี่ชายที่แสนดี ด้วยการพยายามเข้าไป
จัดการคนที่ลวนลามน้องสาวให้พึงพินาศย่อยยับลงให้ได้ ทั้งที่ตอนนี้
สภาพตัวเองซ้ำชอกยับเกินเกินอีกฝ่ายไปหลายช่วงตัว ทำให้เหล่าเจ้าหน้าที่
รักษาความปลอดภัยและนับดาวต้องช่วยกันยึดแขนเขาไว้แน่น เพราะ
เกรงว่าจะนำพาตัวเองเข้าไปเป็นกระสอบทรายเสียเปล่าๆ

ด้านสาววัดร่นผู้ครอบครองเกียรติบัตรด้านศิลปะการต่อสู้
มาเกือบทุกแขนงถึงกับลอบถอนใจ ขณะยื่นกอดอกมองฝ่ายตรงข้าม
โดยไม่พูดอะไร เพราะเริ่มจำได้แล้วว่าผู้ชายตรงหน้าเป็น...ภาณุมาศ
ฤทธิ์ลือปรการ ทายาทของเจ้าสัวใหญ่ คู่ควงหมายเลขหนึ่งของนางสาว
นับดาว วิวรรณะกุล

...แม่เจ้า! หน้าແກແຕ่ขนาดนี้ยังไม่ยอมแพ้ เด็ดขาดจริงๆ...

เอกรัตน์มองชายหนุ่มเลือดร้อนตรงหน้าอย่างทิ้งจิต ทว่าถ้ายัง
ปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไปคงไม่ดีแน่ๆ กะเทยน้อยหอยสังข์จึงรีบคิดหาวิธี
สমানฉันทีอย่างรวดเร็ว

“ไฉนเนี่ย นะคะพอรูปหล่อ แอนนี่ว่าต้องเป็นเรื่องเข้าใจผิดกัน
ล้านเปอร์เซ็นต์ สามี่แอนนี่ไม่มีทางทำแบบนั้นเด็ดขาด เพราะเขาเป็น

เออาร์คนใหม่ที่บริษัททีเคแอลส่งมาคอยดูแลสตาร์”

“สามี...คนดูแล” ภาณุมาศทวนคำเบาๆ แกว่งตาหรือลังเลเล็กน้อย สมองอันปราดเปรื่องที่เคยคิดหาแผนการ (ประหลาดๆ) มากมาย รีบทำการวิเคราะห์อย่างรวดเร็ว “นี่อย่าบอกนะว่าไอ้โรคจิตที่หนูดาวเคยบอกว่าบริษัทส่งมาดูแลคือไอ้หน้าลิงนี่” เมื่อน้องสาวพยักหน้ารับอย่างจำใจ สีหน้าภาณุมาศก็เคร่งเครียดขึ้นกว่าเดิม ก่อนถามเธอกลับไปอีกครั้ง “แต่หนูดาวยังไม่ได้ตอบตกลงใช่ไหม”

“หนูดาวตอบตกลงไปแล้วค่ะ” เสียงเบาหวิวของคนเป็นน้องทำเอาคนเป็นพี่อยากเอหัวโหม่งกำแพงเสียให้รู้แล้วรู้รอด ...โอ้ยอยากจะทำตาย ที่เป็นแบบนี้เพราะยายพี่สาวตัวแสบคนเดียวเลย...

“แล้วนี่มันขึ้นมาบนนี้ได้ยังไง”

“ใจเย็นๆ ค่ะ คุณหนู คงเป็นเรื่องเข้าใจผิดกันมากกว่า นี่คุณข้างกับคุณแอนนี่ เจ้าของห้องนี้ค่ะ” ผู้จัดการคอนโดมิเนียมที่ยืนฟังอยู่อย่างหวาดวิตก รีบเข้ามาใกล้เกลี่ยเพราะเกรงว่าเรื่องราวจะลุกลามใหญ่โตไปมากกว่านี้

“เข้าใจผิดอะไร ในเมื่อผมเห็นเต็มสองตาวามันกำลังลงลามสตาร์จากกล้องวงจรปิดตรงนี้พวกคุณก็คงเห็นแล้ว ไม่อย่างนั้นคงไม่รีบวิ่งหน้าตั้งแหกกันขึ้นมาหรอก คุณให้คนแบบนี้มาอยู่ใกล้ๆ ห้องน้อ...เอ้อ ห้องแฟนผมได้ยังไง”

เมื่อคิดว่าเป็นแค่พี่น้าจะไม่ขลังพอ เป็นแฟนภานี้ดูจะเหนือกว่าเยอะ พี่ชายที่ (โคตร) หวงน้องสาว ก็จัดการเปลี่ยนแปลงสถานภาพตัวเองอย่างรวดเร็ว จะว่าไปแล้วสถานะความสัมพันธ์ระหว่างเขากับคนเป็นน้องก็ค่อนข้างคลุมเครือมาโดยตลอด

...เอาให้มันแจ่มแจ้งแดงแจ๋กันไปเลย จะได้ไม่มีใครหน้าไหนกล้ามายุ่งกับน้องสาวเขาอีก อย่างมากก็แค่โดนพี่สาวมือบิด...บิดจนหูชาตเท่านี้เองงง!

“พี่ตะวันใจเย็นๆ นะคะ มันเป็นเรื่องเข้าใจผิดกันจริงๆ ถ้าพี่ตะวันสงสัยอะไร หนูดาวจะเล่าให้ฟังอย่างละเอียดเลย” ขนาดคณางค์พูดภาณูมาศยังไม่ค่อยยอมฟัง แล้วนับประสาอะไรกับคนเป็นน้อง ถ้ายอมฟังง่ายๆ ก็คงไม่ใช่นายตะวันตัวจริง

“ไม่! ไอ้หมอนี่ดูไม่น่าไว้ใจ ยังไงพี่ก็ไม่มีทางยอมให้เรื่องจบลงง่ายๆ แน่”

“ถ้าอย่างนั้นจะต่อยกันอีกสักรอบก็ได้ล่ะ” เสียงเข้มของคู้กรณี่ที่ยืนฟังเงียบๆ มาตลอด ดั่งขึ้นอย่างหมดความอดทน

“ก็เอาสิ” ไม่เพียงรับคำท้า ภาณูมาศยังเตรียมโผล่เข้าหาอีกฝ่ายอย่างไม่กลัวเกรง แต่ติดที่คนเป็นน้องยึดแขนเขาไว้นั่น ทำให้ไม่สามารถบุกไปทำลายล้างอีกฝ่ายได้อย่างที่ตั้งใจ

“ไม่เอาค่ะ ไม่เอา แยกค่ะแยก” ไม่เพียงพูด เกรรตนยังรีบแทรกร่างอันบึกบึนของตัวเองเข้าไปยืนตรงกลางระหว่างคนทั้งคู่ “แอนนี่ขอขยี้้นอีกครึ่งนะคะว่าข้างน้อยของแอนนี่ไม่มีรสนิยมชอบชะนี เอ๊ย... ไม่มีทางชอบผู้หญิงแท้ๆ อย่างแน่นอน แอนนี่คอนเฟิร์ม”

แล้วคนพูดก็คอนเฟิร์มจัดหนักโดยการประทับริมฝีปากหนาหยักลงบนแก้มสากของผู้เป็นสามีเสียงดังจ๊วบ! ก่อนจะวาดล่ำแขน (ก้ามปู) ของตัวเอง มากอดรอบเอวข้างน้อยผู้เป็นที่รักไว้แนบแน่น ทำเอาคนที่ยืนอยู่รอบข้างขนลุกขนพองกันทั่วหน้า!

...ไอ้ตัวแสบเล่นเขาอีกแล้ว ไว้จบเรื่องก่อนเถอะ เขาจะจัดคำขอบคุณให้สาสมใจเลยทีเดียวนะ

แม้ว่าอยากจะถวายเป็นของขวัญให้แก่ผู้ใต้บังคับบัญชาเพียงใด แต่ต้องข่มใจฝืนไว้ ในตอนนี้สาร์วัตรหนุ่มทำได้เพียงพยายามขบกรามทั้งสองข้างเข้าหากันแน่นอย่างระงับอารมณ์ (ขยะเขยง)

ภาณูมาศมองภาพตรงหน้าอย่างตกใจมากกว่าเข้าใจ ...นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน ยังไงเขาก็ไม่มีทางปล่อยให้น้องสาวต้องอยู่กับคนบ้าๆ

พวกนี้เด็ดขาด...

ทว่ายังไม่ทันจะเอ่ยซ้ำประโยคเดิม เอกรัตน์ก็รีบพิชิตศัตรูโดยการเปลี่ยนวิธีจากสามี่ (ปลอมๆ) มาจับแขนภาณุมาศ ตามด้วยน้ำเสียงห้าวใหญ่ที่พยายามดัดเล็กดัดน้อยอย่างน่ารักน่าเอ็นดู “แต่ถ้าพอรูปหล่อยังไม่ยอม ก็จัดการเอนนี้ได้เลยค่า ชาวตีแบบนี้บอกได้เลยว่าสเปกมากมากกก”

จบคำว่า ‘มาก’ มือหนาใหญ่ของเอกรัตน์ก็คว้าหมับ บีบหนักๆ ลงบนนั้นท้ายตีนี่หล่อ เอ๊ย...หน้าหล่ออย่างรวดเร็ว ทำเอาคนหวน้องถึงกับหน้าเหลอ กระโดดหลบแทบไม่ทัน คำก่นด่าที่เตรียมจะอวยูริมฝีปากหายวับไปพร้อมร่างของเขาที่รีบดึงน้องสาวเข้าไปในห้องอย่างรวดเร็ว!